

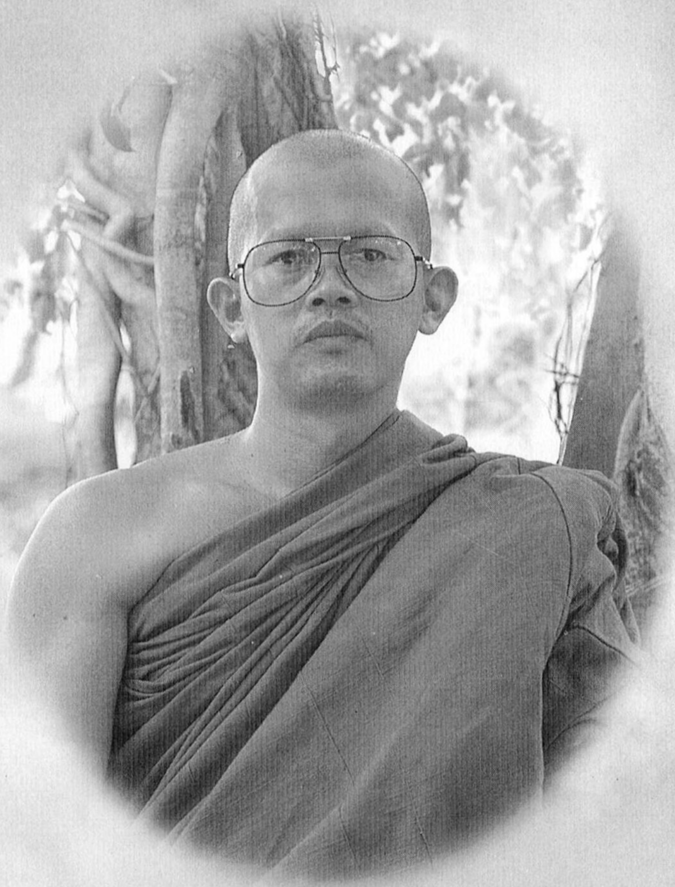
คู่มือสวดมนต์แปล

ที่ระลึก

พระอธิการประทีป สมฺปุณฺโณ

วัดต้นตาลโตน ต.ป่าแดด อ.เมือง จ.เชียงใหม่

คู่มือสวดมนต์แปล ที่ระลึก พระอธิการประทีป สมฺปุณฺโณ

พระอธิการประทีป สมฺปุณฺโณ

อดีตเจ้าอาวาสวัดต้นตาลโตน อ.เมือง จ.เชียงใหม่

ชาตะ : ๘ ธันวาคม ๒๔๙๓

มรณะ : ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๔

เล่าเรื่องหลวงพ่อประทีป

โดย หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ

ท่านประทีป บวชที่***วัดบ้านสระ*** *(อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี)* และจำพรรษาที่วัด*บ้านสระ*ได้ ๑ พรรษา ก็ต้องไปเกณฑ์ทหาร ท่านจับได้ใบดำ ไม่ต้องเป็นทหาร ท่านจึงมีโอกาสบวชต่อ พรรษาต่อมาท่านขอพระอุปัชฌาย์ไปจำพรรษาที่***วัดทุ่งสามัคคีธรรม*** *(อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี)* เวลานั้น **หลวงพ่อสังวาลย์** ท่านไปอยู่ที่***วัดไกลกังวล*** *(เขาสารพัดดีศรีเจริญธรรม อ.หันคา จ.ชัยนาท)* จึงได้มอบหมายให้*ท่านประทีป*เป็นผู้ดูแลรักษาการแทนเจ้าอาวาสอยู่ที่*วัดทุ่งสามัคคีธรรม*

หลังจากที่อาตมาออกจากป่าช้า***วัดหนองไผ่*** *(อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี)* ก็ธุดงค์ไปอยู่ที่***ถ้ำกระเปาะ*** จังหวัด*ชุมพร* แล้วก็กลับมาหา*หลวงพ่อสังวาลย์* จึงได้พบกับ*ท่านประทีป*ที่ *วัดทุ่งสามัคคีธรรม* ซึ่งขณะนั้นท่านอยู่ที่*วัดทุ่งสามัคคีธรรม*ได้ ๒ พรรษาแล้ว เมื่อมีโอกาสได้รู้จักกัน *ท่านประทีป*ก็ขอตามไปจำพรรษาที่*ถ้ำกระเปาะ*ด้วย อาตมาก็เกรงใจ*หลวงพ่อสังวาลย์* เพราะหลวงพ่อท่านอยากให้มีลูกศิษย์ช่วยงานวัด แต่ท่าน*ประทีป*คงอยากปฏิบัติไปอยู่ป่าอยู่ดง จึงไปลาหลวงพ่อแล้วก็ไปอยู่กับอาตมาที่*ถ้ำกระเปาะ*

สมัยนั้นที่*ถ้ำกระเปาะ*อยู่ในป่าลึก มีงูเงี้ยวเขี้ยวขอสัตว์ป่าและไข้ป่าชุกชุมมาก อาตมาก็ให้*ท่านประทีป*อยู่บริเวณป่าด้านนอก ส่วนอาตมาอยู่ที่ถ้ำ เพราะตัวถ้ำอยู่ลึกเข้าไปอีก ๔ กม. อาตมากับ*ท่านประทีป*อยู่ที่*ถ้ำกระเปาะ* ๓ พรรษาก็ธุดงค์กลับจังหวัด*สุพรรณบุรี* ไปอยู่ที่***ถ้ำหมี*** *(อ.ด่านช้าง จ.สุพรรณบุรี)* ที่*ถ้ำหมี*นี้*ท่านประทีป*ได้เข้าห้องกรรมฐานอยู่ ๓ ปี หลังจากนั้นท่านก็ธุดงค์ไปจำพรรษาที่***ถ้ำกระดูก*** *(จ.ชุมพร)* และที่***วัดหนองบัว*** *(จ.ประจวบคีรีขันธ์)*

ต่อมาอาตมามีความคิดว่า จะนำเอาข้อวัตรธุดงค์กลับไปเผยแผ่ที่*อินเดีย* ซึ่งพระพุทธศาสนาได้เสื่อมลงไปแล้ว จึงจัดส่งพระไปคณะหนึ่ง มี***ท่านประทีป ท่านสนั่น*** *(ปรกฺกโม)* ***ท่านอุดม*** *(ปุริปุณฺโณ)* ***ท่านสามารถ*** *(สมาธิโก)* และ***ท่านวิโรจน์*** *(ชีวสุโต ปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว)* รวมทั้งหมด ๕ รูป โดยให้***ท่านประทีป*** เป็นผู้นำ เพราะเห็นว่าท่านเป็นหลักได้ ถึงแม้ท่านจะไม่รู้ภาษาต่างประเทศเลย แต่ท่านก็สามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย

การที่ส่งท่านประทีปไปทำหน้าที่เป็นผู้นำคณะในการประกาศพระศาสนาครั้งนี้ ก็ไม่ทำให้ผิดหวัง ท่านมีลักษณะในการเป็นผู้นำ ดูแลหมู่คณะดี มีความเสียสละ ในส่วนของญาติโยม ท่านก็สามารถทำให้ญาติโยมทั้งชาวอินเดียและชาวไทยที่ไปอยู่อินเดียเกิดความศรัทธาเข้าวัด นอกจากนั้นท่านยังมีความสัมพันธ์อันดีกับพระชาวอินเดีย มีการคบค้าสมาคมกันโดยไม่มีความขัดแย้ง

คณะที่ไปนี้ถือว่าเป็นรุ่นบุกเบิก พระที่ไปต้องพบกับความยากลำบากมาก การพูดจาสื่อสารกับชาวบ้านก็ยังไม่เข้าใจ ข้อวัตรข้อปฏิบัติบางอย่างชาวบ้านไม่เคยพบ เช่น การบิณฑบาต แรกๆ ชาวบ้านก็ยังไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าพระมายืนหน้าบ้านทำไม นานวันเข้าก็เข้าใจจึงเริ่มมีการใส่บาตร บางครั้งก็มีคนมายั่วยุต่างๆ นานา ฉะนั้นพระที่ไปจึงต้องอดทนอย่างมาก จะไปทะเลาะกับชาวบ้านไม่ได้เลย แม้เขาจะมายั่วยุอะไรเราก็ต้องเฉยอย่างเดียว แล้วค่อยๆ แก้ปัญหากันไป

*ท่านประทีป*จำพรรษาอยู่ประเทศ*อินเดีย* ๔ ปี และไปอยู่ประเทศ*เนปาล* อีก ๑ ปี ที่*เนปาล*นี้อาตมาเป็นคนไปบุกเบิกก่อน สมัยแรกๆ อาตมาเดินทางเข้า*เนปาล*องค์เดียว ได้ไปกราบ*สังฆนายกของเนปาล*และพักอยู่กับท่าน ๒ เดือน เห็นว่าท่านเป็นพระที่มีปฏิปทาดี มีความเอื้อเฟื้อในเรื่องการประพฤติปฏิบัติ และ*เนปาล*ก็เป็นสถานที่สงบ จึงมาบอกกับพระ ต่อมา*ท่านประทีปกับท่านสามารถ* ก็ไปจำพรรษาที่*เนปาล*

การไปจำพรรษาที่เนปาลของท่านประทีปกับท่านสามารถนี่เอง ทำให้คนเนปาลได้เห็นปฏิปทาของพระไทยว่ามีการประพฤติปฏิบัติ

ฉันอาหารมื้อเดียว ฉันในบาตร ไม่ถือปัจจัย และปฏิบัติแบบคงเส้นคงวา ทำให้เขาเกิดความศรัทธาในพระสงฆ์จากประเทศไทย เพราะในสมัยนั้นที่เนปาลโดยมากพระจากลังกา พระจากพม่า เข้าไปเผยแพร่มาก จึงมีแต่รูปแบบของพม่ากับลังกาเยอะ

เมื่อ*ท่านประทีป*กลับจาก*อินเดีย* ในช่วงนั้นที่***อันธวันวิเวกอารมณ์*** *(ปัจจุบันคือ วัดต้นตาลโตน จ.เชียงใหม่)* ขาดสมภารพอดี จึงให้ท่านไปเป็นผู้นำ เพราะเห็นว่าที่*เชียงใหม่*ต้องหาพระผู้นำที่เข้มแข็งและสามารถนำศรัทธาญาติโยมได้ ซึ่ง*ท่านประทีป*ก็มีลักษณะนั้น อีกอย่างหนึ่งญาติโยมที่*อันธวันฯ* เขาก็ต้องการท่านด้วย เพราะทายกทายิกาที่นั่นเคยรู้จักกับท่านตั้งแต่สมัยที่ท่านอยู่ที่*ถ้ำกระเปาะ จ.ชุมพร* แล้ว

***ท่านประทีป*เป็นพระที่มีนิสัยเรียบร้อย เป็นคนว่าง่ายไม่ดื้อดึง เชื่อฟังครูบาอาจารย์ เมื่อให้ไปอยู่ที่ไหนท่านก็ไป ให้อยู่ก็อยู่ ให้กลับก็กลับ ท่านถือมติว่าผู้ใหญ่สั่งอย่างไรก็ทำตาม จะไม่ไปไหนโดยพลการ ดังนั้นเมื่อให้ท่านไปอยู่ที่*อันธวันฯ* ท่านก็อยู่เรื่อยมาจนตั้งเป็น*วัดต้นตาลโตน* ตอนหลังท่านเกิดป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาล ท่านก็ขอกลับไปตายที่วัด ไม่หวังพึ่งโรงพยาบาลหรือหมอ ท่านยอมตาย เรียกว่าจิตใจของท่านเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวไม่หวั่นกลัวต่อความตายเลย ท่านก็ต่อสู้กับความเจ็บป่วยที่เบียดเบียนจนสุดท้ายก็ได้มรณภาพลงอย่างสงบที่วัดของท่าน**

ปฏิปทาของ*ท่านประทีป*ก็มักน้อยสันโดษไม่ค่อยวุ่นวายอะไร เป็นศิษย์ที่เคารพเชื่อฟังครูบาอาจารย์ และประพฤติปฏิบัติอย่างคงเส้นคงวา จนมีจิตใจที่เข้มแข้งนี้ สมควรที่พระรุ่นหลังและนักปฏิบัติทั้งหลายควรจดจำและระลึกไว้เพื่อเป็นแบบอย่างสืบไป

ประวัติโดยสังเขป
พระอธิการประทีป สมฺปุณฺโณ

นามเดิม ประทีป อู่สุวรรณ

ภูมิลำเนา บ้านดอนยาว ต.หนองผักนาก อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี

ถือกำเนิด เมื่อวันศุกร์ที่ ๘ ธันวาคม ๒๔๙๓ ปีขาล

บิดา-มารดา นายใบ-นางพลุ อู่สุวรรณ

พี่น้องร่วมบิดา-มารดา มี ๖ คน ได้แก่

๑. นางสุทิน ภู่มาลา

๒. หลวงพ่อประทีป สมฺปุณฺโณ

๓. นางประคอง ประจิตต์

๔. นางลูกคิด สแกนอก

๕. นางสาคร สมงาม

๖. นายบุญธรรม อู่สุวรรณ

การศึกษา จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จาก***โรงเรียนวัดบ้านสระ*** *ต.บ้านสระ อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี*

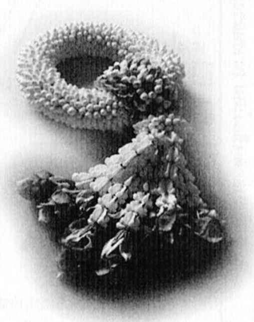
อุปสมบท เมื่ออายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ได้อุปสมบทที่***วัดบ้านสระ*** *ต.บ้านสระ อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี* เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๑๓ โดย ***พระครูสุธรรมสถิต*** เป็นพระอุปัชฌาย์ และได้จำพรรษาที่วัด*บ้านสระ*ได้ ๑ พรรษา พออายุถึงวัยเกณฑ์ทหาร จึงเข้ารับการตรวจคัดเลือกการเกณฑ์ใน สมณเพศ ผลปรากฏว่าไม่ได้รับการคัดเลือกเป็นทหาร จึงถือครองสมณเพศต่อ และขอ*พระครูสุธรรมสถิต*ไปจำพรรษาที่***วัดทุ่งสามัคคีธรรม*** ต.หนองผักนาก *อ.สามชุก* จ.สุพรรณบุรี ซึ่งเป็นวัดสายปฏิบัติ และเป็นการเริ่มต้นเข้าสู่การปฏิบัติตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

มรณภาพ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ เวลา ๐๔.๒๐ น.

สิริรวมอายุ ๕๐ ปี ๘ เดือน ๑๘ วัน ๓๐ พรรษา

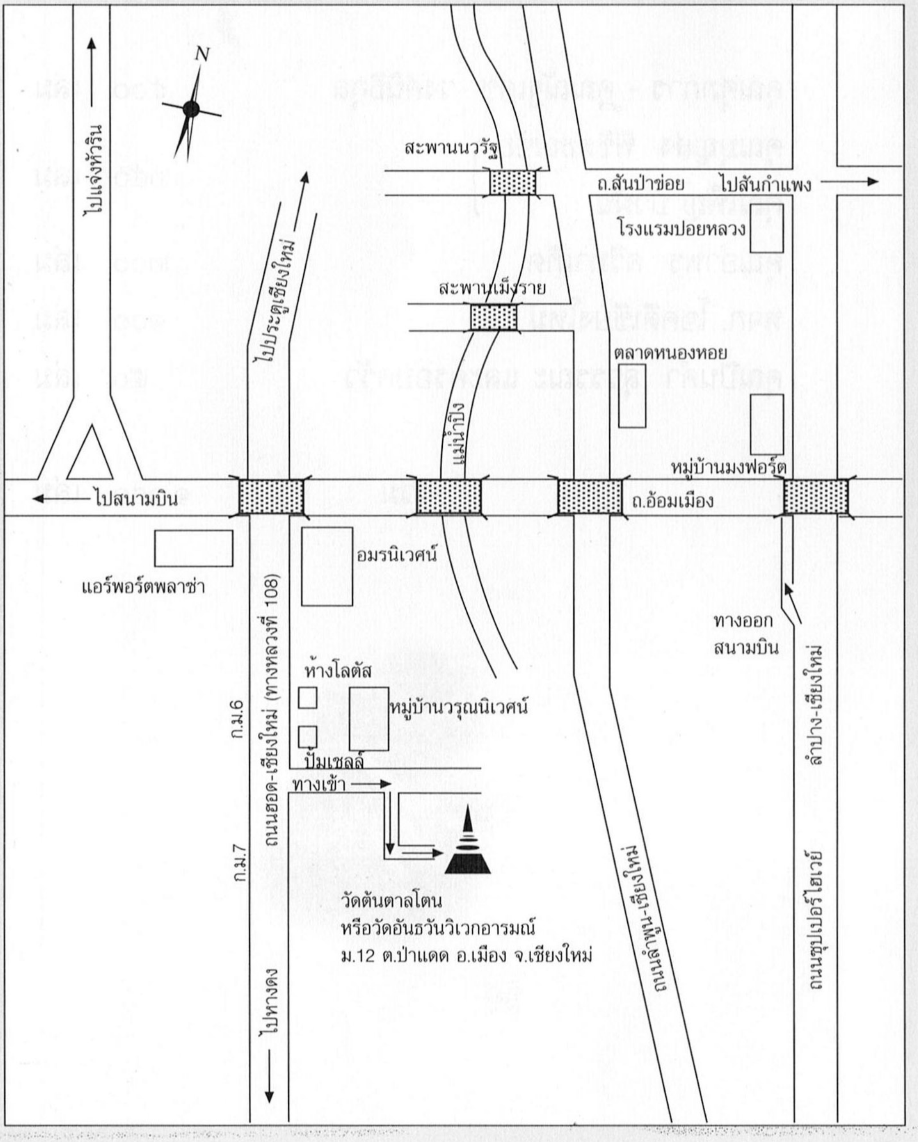
เจ้าภาพพิมพ์หนังสือสวดมนต์แปล
เพื่อเป็นอนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ
พระอธิการประทีป สมฺปุณฺโณ
อดีตเจ้าอาวาสวัดต้นตาลโตน*(วัดอันธวันวิเวกอารมณ์)*

คุณศุภการ - คุณณัฐเดช วงศ์นิธิกุล	๕๐๐	เล่ม
คุณบุญส่ง พิชิตธณชัย คุณเพ็ญ บัวผัน	๒๕๐	เล่ม
คุณอำพร ศรีทาเกิด	๒๐๐	เล่ม
หจก. โชคดีเชียงใหม่	๑๐๐	เล่ม
คุณปิ่นคำ สุวรรณะ และครอบครัว	๕๐	เล่ม
รวม	๑,๑๐๐	เล่ม

แผนที่การเดินทางไป
วัดต้นตาลโตน

ต.ป่าแดด อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ✆ ๐-๕๓๒๗-๒๑๔๓

คู่มือสวดมนต์แปล
ฉบับอุบาสก-อุบาสิกา
วัดสังฆทาน

คู่มือสวดมนต์แปล

ฉบับอุบาสก-อุบาสิกา

วัดสังฆทาน

ISBN : 974-88434-1-6

□ **จัดพิมพ์**

มูลนิธิพุทธอเนกประสงค์ วัดสังฆทาน

□ **ภาพปก**

คณะธรรมะสว่างใจ (สงวนลิขสิทธิ์)

□ **พิมพ์ที่**

ธรรมรักษ์การพิมพ์ ๑/๕ ถ.ไกรเพชร ต.หน้าเมือง อ.เมือง

จ.ราชบุรี ๗๐๐๐๐ โทร. ๐-๓๒๒๒๒-๗๕๑๘, ๐-๓๒๓๒-๕๕๓๔-๕

□ **ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา**

นายชาคริต พัวเจริญ

ท่านที่เห็นคุณค่า และต้องการหนังสือเล่มนี้

ไปช่วยเผยแพร่ หรือต้องการสมทบทุนพิมพ์เล่มต่อไป

กรุณาติดต่อที่

มูลนิธิพุทธอเนกประสงค์ วัดสังฆทาน

ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทร. ๐-๒๔๔๗-๐๗๙๙, ๐-๒๔๔๗-๐๘๐๐, ๐-๒๔๔๗-๒๓๖๓

โทรสาร ๐-๒๔๔๗-๒๗๘๔

ธนาณัติหรือตั๋วแลกเงิน สั่งจ่าย ***ปท. บางกรวย***

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

คำนำ

คู่มือสวดมนต์แปล ฉบับอุบาสก-อุบาสิกาเล่มนี้ปรับปรุงมาจาก *หนังสือสวดมนต์แปล วัดสังฆทาน* โดยได้เพิ่มรายละเอียดในส่วนของศาสนพิธี อีกทั้งยังได้แก้ไขคำแปลบางบทให้ถูกต้องตรงตามความหมายที่แท้จริง ซึ่งอาจจะมีปัญหาติดขัดบ้างในการสวดระยะแรกๆ

สำหรับท่านที่มี*หนังสือสวดมนต์แปล*ฉบับเดิม ซึ่งทางมูลนิธิฯ ได้จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นจำนวนหลายแสนเล่มแล้วนั้น ก็ยังสามารถใช้สวดได้โดยแก้ไขอีกเพียงเล็กน้อยให้ตรงตามฉบับใหม่นี้

อนึ่ง ในส่วนดีต่างๆ ของฉบับเดิม อาทิเช่น *การพิมพ์ด้วยอักษรขนาดใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอนแสดงจังหวะสวด* ฯลฯ ยังคงไว้ตามเดิมทุกประการ

ประโยชน์ใดอันอาจเกิดมีขึ้นแก่ท่านจากหนังสือเล่มนี้ขอประโยชน์นั้นจงเป็นประทีปแห่งปัญญาที่จะนำพาท่านไปสู่ความดีที่ท่านปรารถนาด้วยเทอญ.

คณะผู้จัดทำ

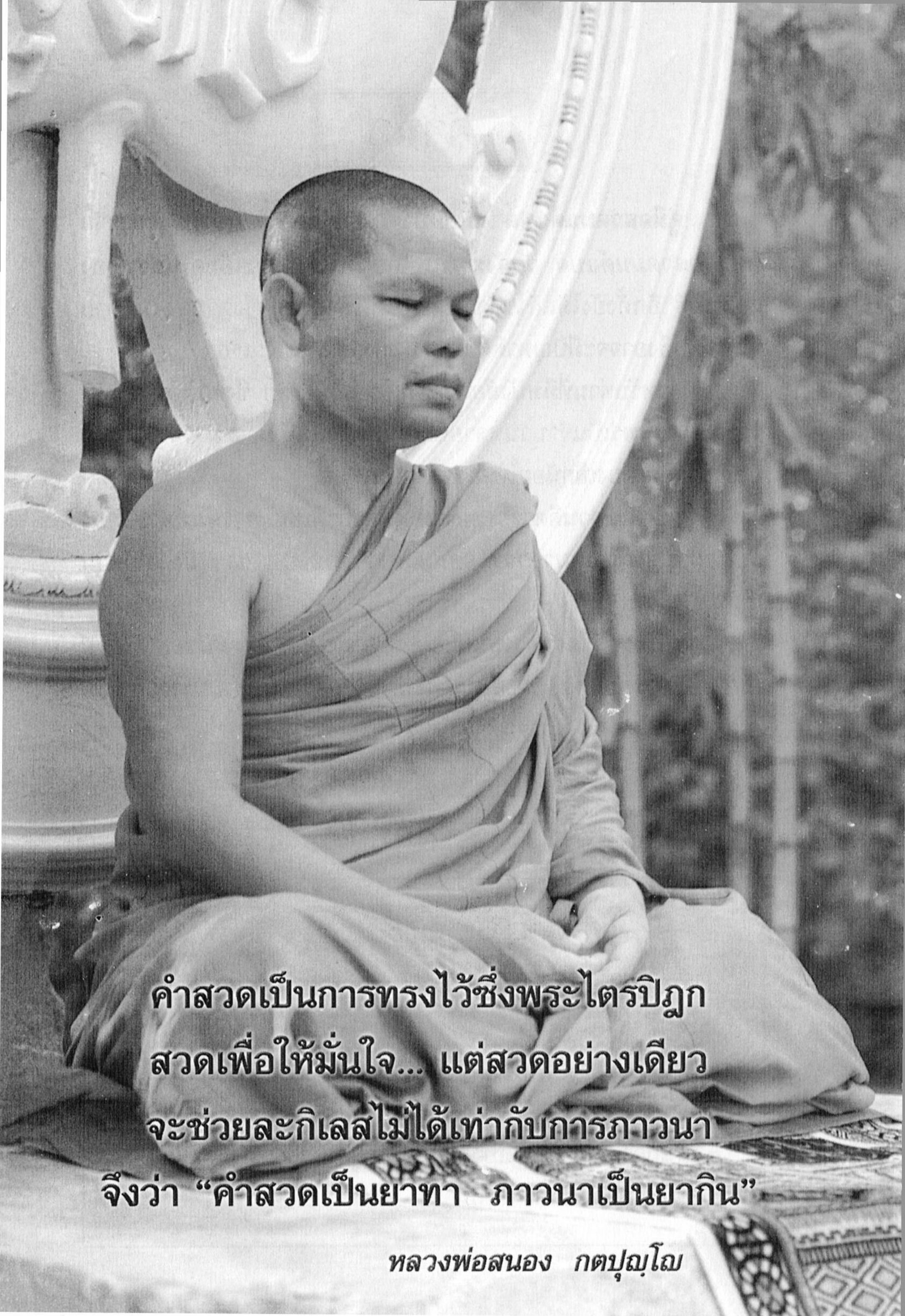
มิถุนายน ๒๕๔๔

ข้อแนะนำในการใช้

๑. คำสวดที่พิมพ์ด้วยอักษร*ตัวเอน*ในตอนต้นของทุกบท สำหรับให้ผู้นำสวด

๒. เครื่องหมาย / มีเพื่อแสดงจังหวะหยุดในขณะสวดเพื่อความพร้อมเพรียงกัน

๓. เส้นกลางแบ่งคำสวดบาลี-ไทย ที่มีลูกศรชี้ลง ↓ หมายถึงให้สวดต่อเนื่องไปหน้าถัดไป

คำสวดเป็นการทรงไว้ซึ่งพระไตรปิฎก
สวดเพื่อให้มั่นใจ... แต่สวดอย่างเดียว
จะช่วยละกิเลสไม่ได้เท่ากับการภาวนา
จึงว่า "คำสวดเป็นยาทา ภาวนาเป็นยากิน"
หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ

คำปรารภ

การพิมพ์หนังสือนี้ก็เพื่อประสงค์ต้องการให้ทุกท่านที่ได้รับหนังสือไปจะได้มีประโยชน์ในการใช้สวดท่องพรรณนา เพื่อเป็นประโยชน์ในการเข้าถึงธรรม รู้จักคำสวดแปลและจะได้เข้าใจธรรมบางตอนได้ดี ธรรมดาเราสวดภาษาบาลีกันเพื่อเอาบุญ แต่เราสวดแปลบาลีมาเป็นภาษาของเรา ได้ทั้งบุญทั้งปัญญาแจ่มแจ้งขึ้นมาได้

เมื่อก่อนเราไม่มีหนังสือสวดแปลก็ไม่เข้าใจ แม้แต่ *"นะโม"* ก็ยังไม่รู้ความหมาย ครั้นเรามาสวดแปลก็รู้ว่า *"นะโม"* นั้นหมายความว่าอย่างนั้นอย่างนี้ มีความรู้ความเข้าใจกระจ่างได้ชัดดีขึ้นกว่าที่ไม่แปล

ถ้าท่านสนใจช่วยกันเผยแพร่ช่วยพิมพ์หนังสือเพื่อเป็นธรรมทาน ก็จงอนุโมทนาช่วยกันต่อไป

ขอให้ท่านที่ได้รับหนังสือนี้ไป จงมีประโยชน์ในกุศลผลบุญอันนี้ เป็นพลวปัจจัย เพื่อจะได้เป็นบันไดเดินทางขึ้นไปจนถึงสวรรค์นิพพาน เทอญ.

พระอธิการสนอง กตปุญโญ

เจ้าอาวาสวัดสังฆทาน

สารบัญ

ทำวัตรเช้า

ทำวัตรเย็น

บทสวดพิเศษ

ศาสนพิธี

ระเบียบและข้อปฏิบัติสำหรับพระภิกษุ-สามเณร
วัดสังฆทาน ต. บางไผ่ อ. เมือง จ. นนทบุรี

พระภิกษุ-สามเณร ที่เข้ามาอยู่ในอาวาสนี้ ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบดังนี้ :-

ข้อ ๑. ต้องทำวัตรสวดมนต์ เจริญกัมมัฏฐานทุกเช้า-กลางวัน-เย็น ออกรับบิณฑบาตเป็นประจำ พระภิกษุต้องลงอุโบสถทุกกึ่งเดือน วันพระไม่สมควรออกนอกวัด หรือวันธรรมดาจะออกนอกวัด ต้องได้รับอนุญาตจากประธานสงฆ์ก่อน

ข้อ ๒. ต้องถือผ้าสามผืน คือ สบง จีวร สังฆาฏิ และผ้านิสีทนะ กับสมณบริขารครบถ้วน ห้ามสูบบุหรี่ กินหมาก นัดยานัตถุ์ และเสพของมึนเมาทุกชนิดที่เป็นสิ่งเสพย์ติดเยี่ยงอย่างฆราวาสวิสัย

ข้อ ๓. ต้องฉันอาหารมื้อเดียว ฉันในบาตร ห้ามฉันนม นมถั่วเหลือง ไมโล โอวัลติน หรือ ของเคี้ยวทุกชนิด (ยกเว้นเภสัช) นับตั้งแต่เที่ยงวันไปแล้วจนตลอดรุ่งราตรี และห้ามเก็บของฉันไว้ในกุฏิ

ข้อ ๔. ห้ามจับเงินและทอง หรือสิ่งที่เขาสมมุติให้ใช้แทนเงินและทอง ห้ามมีเงินส่วนตัว ต้องทำเป็นของกลางสงฆ์ทั้งหมด เมื่อประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดพึงแจ้งต่อประธานสงฆ์ หรือผู้แจกของสงฆ์ หากย้ายไปอยู่สำนักอื่นที่มิใช่วัดสาขา สิ่งของที่เบิกจากกลางสงฆ์ไปใช้ให้นำส่งคืนห้องพัสดุทั้งหมด

ข้อ ๕. ห้ามบอกใบ้ให้หวย เป็นหมอดู หมอยา หมอน้ำมนต์ แจกเครื่องรางของขลัง ห้ามเรียนวิชาทางโลกซึ่งเป็นวิชาโลกียวิสัย และห้ามนำวิทยุโทรทัศน์ เครื่องดีด สี ตี เป่า เข้ามาในวัดอย่างเด็ดขาด

ข้อ ๖. ห้ามพูดคุยกับผู้หญิงตามลำพัง เว้นแต่มีผู้ชายที่รู้ความอยู่ด้วย และห้ามเดินทางร่วมกับผู้หญิง เว้นไว้แต่มีผู้ชายร่วมเดินทางด้วย ห้ามจับกลุ่มคุยกันตามกุฏิ ห้ามรับแขกที่กุฏิ ให้รับได้ที่ศาลาส่วนรวม

ข้อ ๗. ภิกษุ-สามเณรผู้บวชใหม่ หรือเข้ามาอยู่ใหม่ ต้องถือนิสัยใหม่กับพระอาจารย์ อย่างน้อย ๕ พรรษา หากจะเดินทางไปไหน ต้องมีพระพี่เลี้ยงไปด้วย ห้ามไปตามลำพังผู้เดียว

ข้อ ๘. เมื่อมีเหตุจำเป็นต้องส่งจดหมายหรือรับจดหมายและเอกสาร ต้องนำมาแจ้งและอ่านให้ประธานสงฆ์ทราบทุกครั้งและห้ามใส่แว่นตาสีดำ เว้นแต่จะป่วยเกี่ยวกับโรคตา หรือแพทย์เห็นสมควรให้ใส่

ข้อ ๙. เมื่อมีเรื่องมัวหมองขัดแย้งกัน ห้ามตัดสินด้วยตนเอง ต้องมาประชุมต่อหน้าสงฆ์ ไม่ควรติเตียนธรรมวินัย พึงเป็นผู้สันโดษ เป็นผู้สำรวมมีมารยาทอันสงบเรียบร้อย เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย เป็นผู้ใคร่ต่อความเพียรในการเจริญสติปัฏฐานสี่ทั้งกลางวันและกลางคืน

ข้อ ๑๐. ว่าด้วย**พระภิกษุที่มาจากสำนักอื่น** ประสงค์จะมาปฏิบัติหรืออยู่จำพรรษา ณ วัดสังฆทาน ต้องปฏิบัติดังนี้ :-

ก. ต้องได้รับอนุญาตจากหัวหน้าสำนักเดิมก่อน และนำหลักฐานใบสุทธิ มาแจ้งต่อประธานสงฆ์วัดสังฆทาน

ข. ถ้ามีความประสงค์จะเข้ามาพักชั่วคราว ทางวัดจะอนุญาตให้พักได้เพียง ๓ วัน หากประสงค์จะมาจำพรรษา ณ วัดสังฆทาน ต้องมาอยู่ก่อนเข้าพรรษาอย่างน้อย ๑ เดือน เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ให้เข้าใจ และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

ค. เมื่อทำกิจวัตร เช่น นั่งสวดมนต์ เจริญกัมมัฏฐาน ออกบิณฑบาต ตักอาหารและฉันอาหาร ต้องอยู่ท้ายแถว จนกว่าจะได้รับพิจารณาเข้าหมู่คณะ

ง. ไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็นใดๆ หรือแม้จะแสดงธรรมโปรดญาติโยม เว้นแต่ได้รับสมมุติเท่านั้น

จ. ไม่อนุญาตให้ร่วมลงอุโบสถสังฆกรรม แต่ต้องบอกปาริสุทธิ

ระเบียบนี้ ตั้งขึ้นเพื่อเป็นจุดรวมสัมมาปฏิบัติ เพื่อความเรียบร้อย สะดวกสบายไม่ขัดแย้งกัน ผู้จำพรรษาในอาวาสนี้ ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เมื่อรู้ตัวว่าทำไม่ได้ ให้พิจารณาตนเอง

พระอธิการสนอง กตปุญฺโญ

เจ้าอาวาสวัดสังฆทาน

กำหนดกิจวัตร

๐๓.๓๐ น. ระฆังทำวัตรเช้า

๐๔.๐๐ น. ทำวัตรเช้า

๐๕.๓๐ น. ทำความสะอาดสถานที่ และพระภิกษุ-สามเณร เตรียมตัวออกรับบิณฑบาต

๐๗.๐๐ น. รับน้ำปานะ

๐๗.๓๐ น. แม่ชี-เนกขัมมะ เดินจงกรม

๐๙.๑๕ น. ระฆังฉันภัตตาหาร *(วันพระ, วันหยุด, ๐๙.๓๐ น.)*

๑๒.๐๐ น. ระฆังทำวัตรกลางวัน *(วันพระ, วันหยุด, ๑๒.๓๐ น.)*

๑๒.๓๐ น. ทำวัตรกลางวัน *(วันพระ, วันหยุด, ๑๓.๐๐ น.)*

๑๕.๓๐ น. ระฆังปัดกวาดทำความสะอาด

๑๖.๓๐ น. แม่ชี-เนกขัมมะ เดินจงกรม

๑๗.๐๐ น. พระภิกษุ-สามเณร รับน้ำปานะ

๑๗.๓๐ น. แม่ชี-เนกขัมมะ รับน้ำปานะ

๑๘.๐๐ น. ระฆังทำวัตรเย็น *(วันพระ, วันเสาร์, ๑๙.๐๐ น.)*

๑๙.๐๐ น. ทำวัตรเย็น *(วันพระ, วันเสาร์, ๒๐.๐๐ น.)*

หมายเหตุ ๑. วันพระ, วันเสาร์ และโอกาสพิเศษ รับศีลอุโบสถ ฟังธรรม-ปฏิบัติธรรมตลอดรุ่ง *(เนสัชชิก)* และช่วงเช้า สวดมนต์พิเศษ ๐๘.๔๕ น.

๒. วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ *(เดือนเพ็ญ)* มีการเวียนเทียน ๓ ครั้ง *(เวลา ๒๐.๐๐ น., ๒๔.๐๐ น. และ ๐๔.๐๐ น.)* วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเพิ่มรอบ ๑๖.๐๐ น.

การฝึกสมาธิเบื้องต้น

การฝึกสมาธิไม่ใช่เป็นเรื่องยาก ใหม่ๆ จะรู้สึกลำบาก จิตไม่สงบ แต่เมื่อพยายามฝึกหัดไปเรื่อยๆ วันละเล็กวันละน้อยทุกๆ วัน นานๆ ไป สมาธิจะค่อยๆ เกิดขึ้น จิตก็จะสงบขึ้นเรื่อยๆ ความสงบสุขก็จะมีขึ้นกับผู้ปฏิบัติ จะได้รับความสุขกายสุขใจ หาทางดับทุกข์ที่เกิดกับใจได้อย่างไม่ยาก

เวลา - สถานที่

การเจริญสมาธิปฏิบัติพระกรรมฐานสามารถทำได้ทุกโอกาส ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดๆ จะยืน เดิน นั่ง นอน หรือทำการงานอย่างใดก็ตาม

สำหรับสถานที่ปฏิบัตินั้นก็ไม่จำกัด จะเป็นสถานที่ใดๆ ก็สามารถปฏิบัติสมาธิกรรมฐานได้ แต่หากเป็นสถานที่สงบเงียบ ปราศจากการรบกวนจากสิ่งใดๆ แล้วจะทำให้จิตสงบเป็นสมาธิได้รวดเร็วขึ้น

การเตรียมตัวเตรียมใจ

- จัดภารกิจหน้าที่การงานให้เสร็จเรียบร้อย เพื่อตัดความวิตกกังวล
- เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ควรจะหลวมสบายๆ ไม่คับหรือรัดแน่นจนอึดอัดเวลานั่ง
- สวดมนต์ตามแต่เราจะสวดได้มากน้อย ถ้าสวดไม่ได้ให้ทำสมาธิภาวนาเลย

การนั่ง

- นั่งขัดสมาธิ โดยนั่งขาขวาทับขาซ้าย ถ้าเป็นหญิงจะพับขาก็ได้ตามแต่จะถนัด หากไม่สามารถนั่งขัดสมาธิ จะนั่งเก้าอี้แทนก็ได้
- เอามือขวาทับมือซ้าย นิ้วหัวแม่มือชนกัน
- ตั้งกายตรงๆ ตั้งหน้าตรงๆ หลับตาเบาๆ (หลับเปลือกตานอก ลืมตาใน)

เริ่มต้นนั่งสมาธิ

ปล่อยวางความคิดนึกเรื่องราวต่างๆ ให้หมดไปจากใจ ทำสติจับความรู้สึกอยู่ที่กายอาการสามสิบสองทำความรู้สึก นึกคิดเห็นตัวเราว่าขณะนี้นั่งอยู่อย่างไร

เรานั่งขาขวาทับขาซ้ายก็ทำความรู้ว่าเรานั่งขาขวาทับขาซ้าย เรานั่งมือขวาทับมือซ้ายก็รู้ว่าเรานั่งมือขวาทับมือซ้าย เรานั่งตัวตรงก็รู้ว่าเรานั่งตัวตรง เรานั่งหลับตาก็รู้ว่าเรานั่งหลับตา นึกรู้นึกเห็นตัวเราอยู่ตลอดเวลา

น้อมนึกเห็นใบหน้าของเราว่ามีลักษณะอย่างไร นึกเห็นตั้งแต่ศีรษะตลอดลงมาปลายเท้า นึกเห็นรอบตัวเองแล้วมาพิจารณาอยู่ที่ใบหน้า นึกเห็นคิ้วเห็นตา เห็นหูทั้งสองข้าง นึกเห็นปากเห็นคาง นึกเห็นปลายจมูก นึกเห็นลมหายใจเข้า-ออก

หายใจเข้าก็นึกรู้ว่าเราหายใจเข้า หายใจออกก็รู้ว่าหายใจออก หายใจออกยาวก็รู้ว่าหายใจออกยาว หายใจเข้าสั้นและออกสั้นก็รู้ว่าขณะนี้เราหายใจเข้า-ออกสั้น ทำความรู้เท่าทันลมหายใจเข้า-ออก

ทุกลมหายใจเข้า-ออกทำความรู้อยู่ที่ปลายจมูก นึกเห็นใบหน้าเรา นึกเห็นอยู่ที่ปลายจมูกทุกขณะลม

หายใจเข้า-ออก กำหนดอยู่ที่สองช่องจมูก หายใจเข้านึกว่า ***"พุท"*** หายใจออกนึกว่า ***"โธ"*** จนรู้อยู่แต่ ***"พุท-โธ"*** ทุกลมหายใจเข้า-ออก นึกเห็นแต่ปลายจมูกสว่างเสมอไป ถ้าใจสงบก็ภาวนาเรื่อยไป

วิธีการออกจากสมาธิ

ก่อนจะเลิกนั่งสมาธิ ให้มาพิจารณากายใจของเรา ตั้งแต่เบื้องบนคือปลายผม สุดเบื้องล่างคือปลายเท้า จากเบื้องล่างคือปลายเท้าให้ถึงเบื้องบนคือปลายผม พิจารณารู้รอบตัวเอง ทำความรู้สึกตัวทั่วพร้อมด้วยการออกจากสมาธิ ให้จิตของเราพิจารณารูปตัวเอง ทั้งกายภายนอกภายใน

รู้ทั่วพร้อมแล้วค่อยๆ เคลื่อนมือขวามาวางที่หัวเข่าด้านขวา เคลื่อนมือซ้ายมาวางที่หัวเข่าด้านซ้าย แล้วค่อยๆ ยกมือขวาขึ้นมาระหว่างหน้าอก ยกมือซ้ายขึ้นมาพนมมือแบบดอกบัวตูม แผ่เมตตาไม่มีประมาณ และตั้งสัจอธิษฐานทำจิตใจตั้งมั่นอยู่ในคุณความดีที่เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมะให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ตั้งใจอธิษฐานจิตของเราทุกครั้งเมื่อจะออกจากสมาธิ.

ทำวัตรเช้า

คำบูชาพระรัตนตรัย

(ชาย : นั่งคุกเข่า หญิง : นั่งคุกเข่าราบ)

โย โส ภะคะวา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ,	พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด/ เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว,
ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมคือศาสนา ที่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด/ ตรัสไว้ดีแล้ว,
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	พระสงฆ์คือผู้ทรงธรรมวินัย/ ซึ่งเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด/ เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว,
ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง/ อิเมหิ สักกาเรหิ	ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า/ พร้อมทั้งพระสัทธรรม และพระ-

ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,	อริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย/ ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้/ ข้าพเจ้าได้ยกขึ้นประดิษฐาน ไว้ดีแล้วในที่อันสมควรอย่างยิ่งเช่นนี้,
สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระ-องค์นั้น แม้ปรินิพพานนานแล้วก็ตาม/ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ/ ซึ่งยังประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่สาธุชนทั้งหลาย,
ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะ-มานะสา/ อิเม สักกาเร ทุกคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,	ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการ/ ของคนยากทั้งหลายเหล่านี้ด้วย/ เพื่ออนุเคราะห์แก่ประชุมชนผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย,
อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.	เพื่อเป็นประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำกราบพระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ เป็นพระอรหันต์/ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง/ ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.	ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระ-ภาคเจ้า/ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน.

(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ตรัสไว้ดีแล้ว
ธัมมัง นะมัสสามิ.	ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า/ ปฏิบัติดีแล้ว,
สังฆัง นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

***มาตา*ปิตุคุณัง อะหัง วันทามิ.**	ข้าพเจ้ากราบวันทา/ บิดามารดาผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบ)

***คะรุ*อุปัชฌายาจะริยะคุณัง อะหัง วันทามิ.**	ข้าพเจ้ากราบวันทา/ ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ

หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะ-นะมะการัง กะโรมะ เส.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะ-โต,	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระ-ภาคเจ้า/ พระองค์นั้น,
อะระหะโต,	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ.	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(สวด ๓ ครั้ง)

พุทธาภิถุติ

หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส.

โย โส ตะถาคะโต,	พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,
อะระหัง,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปันโน,	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,
สุคะโต,	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิทู,	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
พุทโธ,	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,

ภะคะวา,	เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์,
โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพ๎รัห๎มะกัง/ สัสสะมะณะพ๎ราห๎มะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัต๎วา ปะเวเทสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด/ ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว/ ทรงสอนโลกนี้พร้อมทั้งเทวดา มาร พรหม/ และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์/ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม,
โย ธัมมัง เทเสสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด/ ทรงแสดงธรรมแล้ว,
อาทิกัล๎ยาณัง,	ไพเราะในเบื้องต้น,
มัชเฌกัล๎ยาณัง,	ไพเราะในท่ามกลาง,
ปะริโยสานะกัล๎ยาณัง,	ไพเราะในที่สุด,
สาตถัง สะพ๎യัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พ๎รัห๎มะจะริยัง ปะกาเสสิ,	ทรงประกาศพรหมจรรย์/ คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง/ พร้อมทั้งอรรถะพร้อมทั้งพยัญชนะ,

ตะมะหัง ภะคะวันตัง	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะ
อะภิปูชะยามิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
ตะมะหัง ภะคะวันตัง	ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มี
สิระสา นะมามิ.	พระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกถึงพระพุทธคุณ)

ธัมมาภิถุติ

หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส.

โย โส ส๎วากขาโต	พระธรรมนั้นใด/ เป็นสิ่งที่
ภะคะวะตา ธัมโม,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
สันทิฏฐิโก,	เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
อะกาลิโก,	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก,	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า/ ท่านจงมาดูเถิด,
โอปะนะยิโก,	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน,
ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น,
ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกถึงพระธรรมคุณ)

สังฆาภิถุติ

หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เส.

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะ-สังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระ-ภาคเจ้านั้นหมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะ-วะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระ-ภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติตรงแล้ว,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะ-วะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระ-ภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะ-วะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระ-ภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติสมควรแล้ว,
ยะทิทัง,	ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ,
จัตตาริ ปุริสะยุคานิ	คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ */ นับ
อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,	เรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,
เอสะ ภะคะวะโต	นั่นแหละสงฆ์สาวกของ
สาวะกะสังโฆ,	พระผู้มีพระภาคเจ้า,
อาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

** ๔ คู่ คือ โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผล, สกิทาคามิมรรค-สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค-อนาคามิผล, อรหัตตมรรค-อรหัตตผล*

ปาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,
ทักขิเณยโย,	เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,
อัญชะลิกะระณีโย,	เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,
อะนุตตะรัง ปุญญัก-เขตตัง โลกัสสะ,	เป็นเนื้อนาบุญของโลก/ ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า,
ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น,
ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกถึงพระสังฆคุณ)

(พึงนั่งพับเพียบ)

รตนัตตยัปปณามคาถา

หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เส.

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว,	พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ,

โยจจันตะสุทธัพพะระ- ญาณะโลจะโน,	พระองค์ใด มีตาคือญาณ อันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด,
โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะ- ฆาตะโก,	เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และ อุปกิเลสของโลก,
วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้า พระองค์นั้น โดยใจเคารพ เอื้อเฟื้อ,
ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,	พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวง ประทีป,
โย มัคคะปากามะตะ- เภทะภินนะโก,	จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด,
โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,	ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระและส่วน ใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น,
วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,
สังโฆ สุเขตตาภ๎ยะติ- เขตตะสัญญิโต,	พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่ง- ใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย,

โย ทิฏฐะสันโต	เป็นผู้เห็นพระนิพพานตรัสรู้
สุคะตานุโพธะโก,	ตามพระสุคตหมู่ใด,
โลลัปปะหีโน อะริโย	เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล
สุเมธะโส,	เป็นพระอริยเจ้ามีปัญญาดี,
วันทามิ สังฆัง	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น
อะหะมาทะเรนะ ตัง,	โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,
อิจเจวะเมกันตะภิปูชะ-	บุญใดที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่ง
เนยยะกัง/ วัตถุตตะยัง	วัตถุสาม/ คือพระรัตนตรัย
วันทะยะตาภิสังขะตัง/	อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว/
ปุญญัง มะยา ยัง	ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่ง
มะมะ สัพพุปัททะวา/	เช่นนี้นี้/ ขออุปัททวะ* ทั้ง-
มา โหนตุ เว ตัสสะ	หลายจงอย่ามีแก่ข้าพเจ้า
ปะภาวะสิทธิยา.	เลย/ ด้วยอำนาจความสำเร็จ
	อันเกิดจากบุญนั้น.

สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิธะ ตะถาคะโต โลเก	พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว
อุปปันโน,	ในโลกนี้,

* ***อุปัททวะ*** แปลว่า ***ความชั่ว, อุบาทว์, อัปรีย์, จัญไร, ไม่เป็นมงคล***

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก,	และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์,
อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก,	เป็นเครื่องสงบกิเลส เป็นไปเพื่อปรินิพพาน,
สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต,	เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ,
มะยันตัง ธัมมัง สุต๎วา เอวัง ชานามะ,	พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว/ จึงได้รู้อย่างนี้ว่า,
ชาติปิ ทุกขา,	แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์,
ชะราปิ ทุกขา,	แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์,
มะระณัมปิ ทุกขัง,	แม้ความตายก็เป็นทุกข์,
โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา,	แม้ความโศกความร่ำไรรำพัน/ ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ/ ความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์,
อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,	ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์,

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,	ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์,
ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ	มีความปรารถนาสิ่งใดไม่ได้
ตัมปิ ทุกขัง,	สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,
สังขิตเตนะ ปัญจุปา-	ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง
ทานักขันธา ทุกขา,	๕ เป็นตัวทุกข์,
เสยยะถีทัง,	ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ,
รูปูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือรูป,
เวทะนูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือเวทนา,
สัญญูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือสัญญา,
สังขารูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือสังขาร,
วิญญาณูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่นคือวิญญาณ,
เยสัง ปะริญญายะ,	เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์เหล่านี้เอง,

ธะระมาโน โส ภะคะวา,	จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น/ เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,
เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,	ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้ง-หลาย เช่นนี้เป็นส่วนมาก,
เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ,	อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น/ ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลายส่วนมาก/ มีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า,
รูปัง อะนิจจัง,	รูปไม่เที่ยง,
เวทะนา อะนิจจา,	เวทนาไม่เที่ยง,
สัญญา อะนิจจา,	สัญญาไม่เที่ยง,
สังขารา อะนิจจา,	สังขารไม่เที่ยง,
วิญญาณัง อะนิจจัง,	วิญญาณไม่เที่ยง,
รูปัง อะนัตตา,	รูปไม่ใช่ตัวตน,
เวทะนา อะนัตตา,	เวทนาไม่ใช่ตัวตน,
สัญญา อะนัตตา,	สัญญาไม่ใช่ตัวตน,
สังขารา อะนัตตา,	สังขารไม่ใช่ตัวตน,
วิญญาณัง อะนัตตา,	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน,

สัพเพ สังขารา อะนิจ–จา,	สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง,
สัพเพ ธัมมา อะนัต–ตาติ.	ธรรมทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตนดังนี้.
<u>เต</u> (ตา)* มะยัง โอติณ–ณาม๎หะ,	พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว,
ชาติยา,	โดยความเกิด,
ชะรามะระเณนะ,	โดยความแก่และความตาย,
โสเกหิ ปะริเทเวหิ	โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน/
ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ	ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ/
อุปายาเสหิ,	ความคับแค้นใจทั้งหลาย,
ทุกโขติณณา,	เป็นผู้ถูกความทุกข์หยั่งเอาแล้ว,
ทุกขะปะเรตา,	เป็นผู้มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว,
อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะ–ลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ.	ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้/ จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้.

*ผู้ชายให้สวด *"เต"* ผู้หญิงให้สวด *"ตา"*

(สำหรับพระภิกษุ - สามเณรสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมา-สัมพุทธัง,	เราทั้งหลายอุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า/ ผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง/ แม้ปรินิพพานนานแล้วพระองค์นั้น,
สัทธา อะคารัสมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา,	เป็นผู้มีศรัทธาออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว,
ตัสมิง ภะคะวะติ พ๎รัหมะจะริยัง จะรามะ,	ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ในพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
ภิกขูนัง สิกขาสาชีวะ-สะมาปันนา,	ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตของภิกษุทั้งหลาย,
ตัง โน พ๎รัหมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะ-กิริยายะ สังวัตตะตุ.	ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น/ จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

(สำหรับอุบาสก - อุบาสิกาสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา,	เราทั้งหลาย ผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า/ แม้ปรินิพพานนานแล้วพระ-องค์นั้นเป็นสรณะ,
ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ,	ถึงพระธรรมด้วย ถึงพระสงฆ์ด้วย,
ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะ-โรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,	จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,
สา สา โน ปะฏิปัตติ,	ขอให้การปฏิบัตินั้นๆ ของเราทั้งหลาย,
อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะ-กิริยายะ สังวัตตะตุ.	จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

กรวดน้ำตอนเช้า

เทวตาทิปัตติทานคาถา

หันทะ มะยัง เทวะตาทิปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี/ ถูเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง,	เทพยดาทั้งหลายเหล่าใด/ มีปกติอยู่ในวิหาร/ สิงสถิตที่เรือนพระสถูป ที่เรือนโพธิ์ในที่นั้นๆ,
ตา ธัมมะทาเนนะ ภะวันตุ ปูชิตา/ โสตถิง กะโรนเตธะ วิหาระมัณฑะเล,	เทพยดาทั้งหลายเหล่านั้น/ เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน/ ขอจงทำซึ่งความเจริญในมณฑลวิหารนี้,
เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว/ สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา,	พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี/ ที่เป็นปานกลางก็ดี/ ที่ยังใหม่ก็ดี/ อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย/ ที่เป็นทานาบดีพร้อมด้วยอารามิกชนก็ดี,

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา/ สัปปา-ณะภูตา สุขิตา ภะวันตุ เต,	ที่เป็นชาวบ้านก็ดี/ ที่เป็นชาวเมืองก็ดี/ ที่เป็นชาวนิคมก็ดี/ ที่เป็นอิสระก็ดี/ ชนทั้ง-หลายเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความสุขทุกเมื่อเถิด,
ชะลาพุชา เยปิ จะ อัณฑะสัมภะวา/ สังเส-ทะชาตา อะถะโวปะปา-ติกา,	สัตว์ทั้งหลายที่เกิดจากครรภ์ก็ดี/ ที่เกิดจากฟองไข่ก็ดี/ ที่เกิดในเถ้าไคลก็ดี/ ที่เกิดขึ้นโตทีเดียวก็ดี,
นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต/ สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง,	สัตว์ทั้งหลายแม้ทั้งปวงเหล่านั้น/ ได้อาศัยซึ่งธรรมอันประเสริฐ/ เป็นนิยยานิก-ธรรม/ ประกอบในอันนำผู้ปฏิบัติให้ออกจากสังสารทุกข์/ จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อมแห่งทุกข์เถิด,
ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา,	ขอธรรมของสัตบุรุษทั้ง-หลายจงตั้งอยู่นาน/ อนึ่งขอบุคคลทั้งหลายผู้ทรงไว้ซึ่งธรรมจงดำรงอยู่นาน,

สังโฆ โหตุ สะมัคโค วะ
อัตถายะ จะ หิตายะ จะ,

ขอพระสงฆ์จงมีความสา-
มัคคี/ พร้อมเพรียงกันใน
อันทำประโยชน์ และสิ่งอัน
เกื้อกูลเถิด,

อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม
สัพเพปิ ธัมมะจาริโน,

ขอพระสัทธรรมจงรักษาไว้
ซึ่งเราทั้งหลาย/ แล้วจง
รักษาไว้ซึ่งบุคคลทั้งหลาย
ผู้ประพฤติธรรมแม้ทั้งปวง,

วุฑฒิง สัมปาปุเณยยามะ
ธัมเม อะริยัปปะเวทิเต.

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อม
ซึ่งความเจริญในธรรม/ ที่
พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้ว
เถิด.

...คนเหล่าใดทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ ทั้งพาลทั้งบัณฑิต ทั้งมั่งมี ทั้งขัดสน ล้วนแต่มีความตายเป็นเบื้องหน้า ภาชนะดินที่นายช่างหม้อกระทำแล้ว ทั้งเล็กทั้งใหญ่ ทั้งสุกทั้งดิบทุกชนิด มีความแตกเป็นที่สุดฉันใด ชีวิตสัตว์ทั้งหลายก็ฉันนั้น...

มหาปรินิพพานสูตร

ทำวัตรเย็น

คำบูชาพระรัตนตรัย

(ชาย : นั่งคุกเข่า หญิง : นั่งคุกเข่าราบ)

โย โส ภะคะวา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ,	พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระ-องค์ใด/ เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว,
ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมคือศาสนา ที่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด/ ตรัสไว้ดีแล้ว,
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	พระสงฆ์คือผู้ทรงธรรมวินัย/ ซึ่งเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด/ เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว,
ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง/ อิเมหิ สักกาเรหิ	ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า/ พร้อมทั้งพระสัทธรรม และพระ

ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,	อริยสงฆ์เจ้าทั้งหลาย/ ด้วยเครื่องสักการะเหล่านี้/ ข้าพเจ้าได้ยกขึ้นประดิษฐานไว้ดีแล้วในที่อันสมควรอย่างยิ่งเช่นนี้,
สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้ปรินิพพานนานแล้วก็ตาม/ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ/ ซึ่งยังประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่สาธุชนทั้งหลาย,
ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา/ อิเม สักกาเร ทุกคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,	ขอจงรับเครื่องสักการะบรรณาการ/ ของคนยากทั้งหลายเหล่านี้ด้วย/ เพื่ออนุเคราะห์แก่ประชุมชนผู้เกิดแล้วในภายหลังด้วย,
อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.	เพื่อเป็นประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำกราบพระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ เป็นพระอรหันต์/ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง/ ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.	ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระ-ภาคเจ้า/ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน.

(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ตรัสไว้ดีแล้ว
ธัมมัง นะมัสสามิ.	ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต **สาวะกะสังโฆ,**	พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า/ ปฏิบัติดีแล้ว,
สังฆัง นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

*มาตา*ปิตุคุณัง อะหัง วันทามิ.	ข้าพเจ้ากราบวันทา/ บิดามารดาผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบ)

คะรุอุปัชฌายาจะริยะคุณัง อะหัง วันทามิ.	ข้าพเจ้ากราบวันทา/ ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ

หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า/ พระองค์นั้น,
อะระหะโต,	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ.	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(สวด ๓ ครั้ง)

พุทธานุสสติ

หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

ตัง โข ปะนะ ภะคะ-	ก็กิตติศัพท์อันงามของพระ
วันตัง เอวัง กัล๎ยาโณ	ผู้มีพระภาคเจ้านั้น/ ได้ฟุ้ง
กิตติสัทโท อัพภุคคะโต,	ไปแล้วอย่างนี้ว่า,
อิติปิ โส ภะคะวา,	เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มี พระภาคเจ้านั้น,
อะระหัง,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดย พระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปันโน,	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชา และจรณะ,
สุคะโต,	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิทู,	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตตะโร ปุริสะทัม-	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่
มะสาระถิ,	สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใคร ยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,	เป็นครูผู้สอนของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย,

พุทโธ,	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
ภะคะวาติ.	เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

พุทธาภิคีติ

หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส.

พุทธ๎วาระหันตะวะระตา–ทิคุณาภิยุตโต,	พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ/ มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณเป็นต้น,
สุทธาภิญาณะกะรุณาหิสะมาคะตัตโต,	มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณและพระกรุณาอันบริสุทธิ์,
โพเธสิ โย สุชะนะตังกะมะลังวะ สูโร,	พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน/ ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน,
วันทามะหัง ตะมะระณังสิระสา ชิเนนทัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์/ ผู้ไม่มีกิเลสพระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า,

พุทโธ โย สัพพะปาณี-นัง สะระณัง เขมะ-มุตตะมัง,	พระพุทธเจ้าพระองค์ใด/ เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,
ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น/ อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่หนึ่งด้วยเศียรเกล้า,
พุทธัสสาหัสมิ <u>ทาโส</u> (ทาสี)* วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า/ พระพุทธเจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,
พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,	พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์/ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,
พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระพุทธเจ้า,
วันทัน<u>โตหัง</u> (ตีหัง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง,**	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประ-พฤติตาม/ ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า,

---

*ผู้ชายให้สวด ***"ทาโส"*** ผู้หญิงให้สวด ***"ทาสี"***

ผู้ชายให้สวด *"โตหัง"*** ผู้หญิงให้สวด ***"ตีหัง"***

นัตถิ เม สะระณัง	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี/
อัญญัง พุทโธ เม	พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอัน
สะระณัง วะรัง,	ประเสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้/
วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน,	ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระ ศาสนาของพระศาสดา,
พุทธัง เม วันทะมาเนนะ (นายะ)* ยัง ปุญญัง	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระ พุทธเจ้า/ ได้ขวนขวาย
ปะสุตัง อิธะ,	บุญใดในบัดนี้,
สัพเพปิ อันตะรายา เม	อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่
มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.	ข้าพเจ้า/ ด้วยเดชแห่งบุญ นั้น.

(พึงหมอบกราบลงแล้วกล่าวว่า...)

กาเยนะ วาจายะ วะ	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี
เจตะสา วา,	ด้วยใจก็ดี,
พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง	กรรมน่าติเตียนอันใดที่
มะยา ยัง,	ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระ พุทธเจ้า,

ผู้ชายให้สวด *"เนนะ"*** ผู้หญิงให้สวด ***"นายะ"*** — see below

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,	ขอพระพุทธเจ้าจงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ.	เพื่อการสำรวมระวังในพระพุทธเจ้าในกาลต่อไป.

ธัมมานุสสติ

หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
สันทิฏฐิโก,	เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
อะกาลิโก,	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,
เอหิปัสสิโก,	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า/ ท่านจงมาดูเถิด,
โอปะนะยิโก,	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตนดังนี้.

ธัมมาภิคีติ

หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส.

ส๎วากขาตะตาทิคุณะโย-	พระธรรมเป็นสิ่งที่ประเสริฐ
คะวะเสนะ เสยโย,	เพราะประกอบด้วยคุณ/ คือ
	ความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า/
	ตรัสไว้ดีแล้วเป็นต้น,
โย มัคคะปากะปะริยัต-	เป็นธรรมอันจำแนกเป็น
ติวิโมกขะเภโท,	มรรค ผล ปริยัติ และนิพพาน
ธัมโม กุโลกะปะตะนา	เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรง
ตะทะธาริธารี,	ธรรม/ จากการตกไปสู่โลก
	ที่ชั่ว,
วันทามะหัง ตะมะหะรัง	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอัน
วะระธัมมะเมตัง,	ประเสริฐนั้น/ อันเป็นเครื่อง
	ขจัดเสียซึ่งความมืด,
ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง	พระธรรมใดเป็นสรณะอัน
สะระณัง เขมะมุตตะมัง,	เกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,
ทุติยานุสสะติฏฐานัง	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น/
วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,	อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก

	องค์ที่สองด้วยเศียรเกล้า,
ธัมมัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี)* วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม/ พระธรรมเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,
ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,	พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์/ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,
ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระธรรม,
วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง,**	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม/ ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม,
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง,	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี/ พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน,	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้/ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,

---

*ผู้ชายให้สวด **"ทาโส"** ผู้หญิงให้สวด **"ทาสี"**

ผู้ชายให้สวด **"โตหัง" ผู้หญิงให้สวด **"ตีหัง"**

ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระ
(นายะ)* ยัง ปุญญัง	ธรรม/ ได้ขวนขวายบุญใด
ปะสุตัง อิธะ,	ในบัดนี้,
สัพเพปิ อันตะรายา เม	อันตรายทั้งปวงอย่าได้มี
มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.	แก่ข้าพเจ้า/ด้วยเดชแห่ง
	บุญนั้น

(พึงหมอบกราบลงแล้วกล่าวว่า...)

กาเยนะ วาจายะ วะ	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี
เจตะสา วา,	ด้วยใจก็ดี,
ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง	กรรมน่าติเตียนอันใดที่
มะยา ยัง,	ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระ
	ธรรม,
ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ	ขอพระธรรมจงงดซึ่งโทษ
อัจจะยันตัง,	ล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ	เพื่อการสำรวมระวังในพระ
ธัมเม.	ธรรมในกาลต่อไป.

**ผู้ชายให้สวด *"เนนะ"* ผู้หญิงให้สวด *"นายะ"*

สังฆานุสสติ

หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติตรงแล้ว,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติสมควรแล้ว,
ยะทิทัง,	ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ,
จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,	คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่/ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,
ปาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,
ทักขิเณยโย,	เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,
อัญชะลิกะระณีโย,	เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,
อะนุตตะรัง ปุญญัก–เขตตัง โลกัสสาติ.	เป็นเนื้อนาบุญของโลก/ ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

สังฆาภิคีติ

หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะ เส.

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัต–ติคุณาทิยุตโต,	พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระ-สัทธรรม/ ประกอบด้วยคุณมีความปฏิบัติดี เป็นต้น,
โยฏฐัพพิโธ อะริยะ–ปุคคะละสังฆะเสฏโฐ,	เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐแปดจำพวก,

สีลาทิธัมมะปะวะราสะ-ยะกายะจิตโต,	มีกายและจิตอันอาศัยธรรม มีศีลเป็นต้นอันบวร,
วันทามะหัง ตะมะริ-ยานะ คะณัง สุสุทธัง,	ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น/ อันบริสุทธิ์ด้วยดี,
สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,	พระสงฆ์หมู่ใดเป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,
ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น/ อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สามด้วยเศียรเกล้า,
สังฆัสสาหัสมิ <u>ทาโส</u> (ทาสี)* วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์/ พระสงฆ์เป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,
สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,	พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์/ และทรงไว้ซึ่งประ-โยชน์แก่ข้าพเจ้า,
สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระสงฆ์,

*ผู้ชายให้สวด **"ทาโส"** ผู้หญิงให้สวด **"ทาสี"***

วันทันโตหัง (ตีหัง)*	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติ
จะริสสามิ สังฆัสโส-	ตาม/ ซึ่งความปฏิบัติดี
ปะฏิปันนะตัง,	ของพระสงฆ์,
นัตถิ เม สะระณัง	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี/
อัญญัง สังโฆ เม	พระสงฆ์เป็นสรณะอันประ-
สะระณัง วะรัง,	เสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้/
วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน,	ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระ
	ศาสนาของพระศาสดา,
สังฆัง เม วันทะมาเนนะ	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระสงฆ์/
(นายะ) ยัง ปุญญัง**	ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้,
ปะสุตัง อิธะ,	
สัพเพปิ อันตะรายา เม	อันตรายทั้งปวงอย่าได้มี
มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.	แก่ข้าพเจ้า/ ด้วยเดชแห่ง
	บุญนั้น.

(พึงหมอบกราบลงแล้วกล่าวว่า...)

กาเยนะ วาจายะ วะ	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี
เจตะสา วา,	ด้วยใจก็ดี,

---

*ผู้ชายให้สวด **"โตหัง"** ผู้หญิงให้สวด **"ตีหัง"***

ผู้ชายให้สวด **"เนนะ"** ผู้หญิงให้สวด **"นายะ"

สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,	กรรมน่าติเตียนอันใดที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระสงฆ์,
สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,	ขอพระสงฆ์จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆ.	เพื่อการสำรวมระวังในพระสงฆ์ในกาลต่อไป.

(พึงนั่งพับเพียบ)

กรวดน้ำตอนเย็น

อุททิสสนาธิฏฐานคาถา

หันทะ มะยัง อุททิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้อุทิศให้,
อุปัชฌายา คุณุตตะรา,	อุปัชฌาย์ผู้เลิศคุณ,
อาจะริยูปะการา จะ,	แลอาจารย์ผู้เกื้อหนุน,
มาตาปิตา จะ ญาตะกา,	ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ,
สุริโย จันทิมา ราชา,	สูรย์จันทร์ และราชา,

คุณะวันตา นะราปิ จะ,	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ,
พ๎รัห๎มะมารา จะ อินทา จะ,	พรหมมาร และอินทราช,
โลกะปาลา จะ เทวะตา,	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล,
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ,	ยมราช มนุษย์ มิตร,
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ,	ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ,
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ,	ขอให้เป็นสุขศานต์ทุกถ้วนหน้าอย่าทุกข์ทน,
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม,	บุญผองที่ข้าพเจ้าทำ จงช่วยอำนวยศุภผล,
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ,	ให้สุขสามอย่างล้น,
ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง,	ให้บรรลุถึงนิพพานพลัน,
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้ที่เราทำ,
อิมินา อุททิเสนะ จะ,	แลอุทิศให้ปวงสัตว์,
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ,	เราพลันได้ซึ่งการตัด,
ตัณ๎หุปาทานะเฉทะนัง,	ตัวตัณหา อุปาทาน,
เย สันตาเน หินา ธัมมา,	สิ่งชั่วในดวงใจ,
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง,	กว่าเราจะถึงนิพพาน,
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ,	มลายสิ้นจากสันดาน,
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว,	ทุกๆ ภพที่เราเกิด,

อุชุจิตตัง สะติปัญญา,	มีจิตตรง และสติ ทั้งปัญญา อันประเสริฐ,
สัลเลโข วิริยัมหินา,	พร้อมทั้งความเพียรเลิศ เป็นเครื่องขูดกิเลสหาย,
มารา ละภันตุ โนกาสัง,	โอกาสอย่าพึงมีแก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย,
กาตุญจะ วิริเยสุ เม,	เป็นช่องประทุษร้ายทำลาย ล้างความเพียรจม,
พุทธาทิปะวะโร นาโถ,	พระพุทธเจ้าผู้บวรนาถ,
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม,	พระธรรมเป็นที่พึ่งอันอุดม,
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ	พระปัจเจกพุทธสมทบ
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง,	พระสงฆ์เป็นที่พึ่งผยอง,
เตโสตตะมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพนั้น,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา,	ขอหมู่มารอย่าได้ช่อง,
ทะสะปุญญานุภาเวนะ,	ด้วยเดชบุญทั้งสิบป้อง,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา.	อย่าเปิดโอกาสแก่มาร เทอญ.

เจริญกายคตาสติกัมมัฏฐานโดยสังเขป

หันทะ มะยัง กายะคะตาสะติกัมมัฏฐานัง กะโรมะ เส.

อะยัง โข เม กาโย,	กายของเรานี้แล,
อุทธัง ปาทะตะลา,	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา,
อะโธ เกสะมัตถะกา,	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป,
ตะจะปะริยันโต,	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ,
ปูโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโน,	เต็มไปด้วยของไม่สะอาด มีประการต่างๆ,
อัตถิ อิมัส๎มิง กาเย,	มีอยู่ในกายนี้,
เกสา,	ผมทั้งหลาย,
โลมา,	ขนทั้งหลาย,
นะขา,	เล็บทั้งหลาย,
ทันตา,	ฟันทั้งหลาย,
ตะโจ,	หนัง,
มังสัง,	เนื้อ,
นะหารู,	เอ็นทั้งหลาย,
อัฏฐิ,	กระดูกทั้งหลาย,
อัฏฐิมิญชัง,	เยื่อในกระดูก,

วักกัง,	ไต,*
หะทะยัง,	หัวใจ,
ยะกะนัง,	ตับ,
กิโลมะกัง,	พังผืด,
ปิหะกัง,	ม้าม,*
ปัปผาสัง,	ปอด,
อันตัง,	ไส้ใหญ่,
อันตะคุณัง,	สายรัดไส้,
อุทะริยัง,	อาหารนอนท้อง,
กะรีสัง,	อาหารเก่า,

---

*คำว่า **วักกะ** โบราณแปลว่า “ม้าม” และแปล คำว่า **ปิหกะ** ว่า “ไต” แต่ในที่นี้ แปลคำวักกะ ว่า “ไต” และแปลคำปิหกะ ว่า “ม้าม” อธิบายว่า ไต ได้แก่ ก้อนเนื้อ ๒ ก้อน มีขั้วเดียวกัน รูปร่างคล้ายลูกสะบ้าของเด็กๆ หรือคล้ายผลมะม่วง ๒ ผลติดอยู่ในขั้วเดียวกัน มีเอ็นใหญ่รึงรัดจากลำคอลงไปถึงหัวใจ แล้วแยกห้อยอยู่ทั้ง ๒ ข้าง (ขุ.ขุ.อ. ๔๓-๔๔) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ แปล “วักกะ” ว่า “ไต” และให้บทนิยามของ “ไต” ไว้ว่า “อวัยวะคู่หนึ่งของคนและสัตว์ อยู่ในช่องท้องใกล้กระดูกสันหลัง ทำหน้าที่ขับของเสียออกมากับน้ำปัสสาวะ” แปล “ปิหกะ” ว่า “ม้าม” และให้บทนิยามไว้ว่า “อวัยวะภายในร่างกายริมกระเพาะอาหารข้างซ้าย มีหน้าที่ทำลายเม็ดเลือดแดง สร้างเม็ดน้ำเหลืองและสร้างภูมิคุ้มกันของร่างกาย”, Buddhadatta Mahathear, A. Concise Pali-English Dictionary; Rhys Davids. T.W. Pali-English Dictionary, ให้ความหมายของคำว่า “วักกะ” ตรงกันว่า หมายถึง “ไต” (Kidney)

คัดจากเชิงอรรถ ‘มหาสติปัฏฐานสูตร’ สุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค
พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เล่ม ๑๐ หน้า ๓๐๖

ปิตตัง,	น้ำดี,
เสมหัง,	น้ำเสลด,
ปุพโพ,	น้ำเหลือง,
โลหิตัง,	น้ำเลือด,
เสโท,	น้ำเหงื่อ,
เมโท,	น้ำมันข้น,
อัสสุ,	น้ำตา,
วะสา,	น้ำมันเหลว,
เขโฬ,	น้ำลาย,
สิงฆาณิกา,	น้ำมูก,
ละสิกา,	น้ำไขข้อ,
มุตตัง,	น้ำมูตร,
มัตถะเก มัตถะลุงคัง,	เยื่อมันสมองในกะโหลกศีรษะ,
เอวะมะยัง เม กาโย,	กายของเรานี้แล,
อุทธัง ปาทะตะลา,	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา,
อะโธ เกสะมัตถะกา,	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป,
ตะจะปะริยันโต,	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ,
ปูโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโนติ.	เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่างๆ อย่างนี้แล.

บทเจริญกรรมฐาน

หันทะ มะยัง กัมมัฏฐานัง กะโรมะ เส.

ข้าพเจ้าจะเจริญพระกัมมัฏฐานภาวนา

บูชาคุณพระรัตนตรัยอุดม สร้างสมทสบารมีธรรม
บำเพ็ญอิทธิบาททั้งสี่ บ่มอินทรีย์ให้แก่โดยการ
สังหารนิวรณ์ห้าให้หาย สืบสายวิตกวิจารปีติ
สิริรวมสุขเอกัคคตา ต่อมาให้ถึงฌานสี่
พร้อมด้วยวสีทั้งห้า เจริญมรรคาพระอริยสมังคี
ล้างธุลีกิเลสให้สูญ ตัดมูลอาสวะอนุสัย
ห่างไกลสังโยชน์ทั้งปวง ล่วงถึงประโยชน์ยิ่งใหญ่
ขอคุณพระรัตนตรัย คุณไท้ธิราชเทวา
คุณมารดาบิดาครูอาจารย์ คุณความดีทุกๆ ประการ
จงมาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้า บรรเทาทุกข์ร้อนให้เหือดหาย
ทำลายมารห้าให้พินาศ ปราศจากภยันตรายนิรันดร์
เกษมสันต์ประสบสิ่งเสมอใจ สมดังมุ่งหมาย ณ กาลบัดนี้
เทอญ.

บทสวดพิเศษ

ปราภวสุตตปาฐะ

หันทะ มะยัง ปะราภะวะสุตตะปาฐัง ภะณามะ เส.

สุวิชาโน ภะวัง โหติ,	ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ,
ทุวิชาโน ปะราภะโว,	ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เสื่อม,
ธัมมะกาโม ภะวัง โหติ,	ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ,
ธัมมะเทสสี ปะราภะโว.	ผู้เกลียดชังธรรมเป็นผู้เสื่อม.
อะสันตัสสะ ปิยา โหนติ	เขานั้นทำความรักในอสัต-
/นะ สันเต กุรุเต ปิยัง/	บุรุษ/ ไม่ทำความรักในสัต-
อะสะตัง ธัมมัง โรเจติ/	บุรุษ/ เขาชอบใจธรรมของ
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.	อสัตบุรุษ/ ข้อนั้นเป็นทาง
	แห่งความเสื่อม.
นิททาสีลี สะภาสีลี/	ผู้ใดเป็นผู้ชอบนอนหลับ/
อะนุฏฐาตา จะ โย นะโร/	ชอบพูดคุย/ ไม่ขยันเกียจ-
อะละโส โกธะปัญญาโณ/	คร้านการงาน/ และเป็นคน
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.	มักโกรธ/ ข้อนั้นเป็นทาง
	แห่งความเสื่อม.

โย มาตะรัง ปิตะรัง วา/
ชิณณะกัง คะตะโยพพะนัง/
ปะหุ สันโต นะ ภะระติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้ใดมีความสามารถอยู่/ ไม่เลี้ยงดูบิดามารดา/ ผู้ชราอันมีวัยหนุ่มผ่านไปแล้ว/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

โย พ์ราห์มะณัง สะมะ-
ณัง วา/ อัญญัง วาปิ
วะณิพพะกัง/ มุสาวาเทนะ
วัญเจติ/ ตัง ปะราภะวะโต
มุขัง.

ผู้ใด หลอกลวงสมณ-พราหมณ์/ หลอกแม้วณิพกคนขอทานอื่นใด/ ด้วยมุสาวาท/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

ปะหุตะวิตโต ปุริโส/
สะหิรัญโญ สะโภชะโน/
เอโก ภุญชะติ สาทูนิ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้ใดมีทรัพย์มีเงิน/ มีของเหลือกินเหลือใช้/ เขาบริโภคของที่ดีๆ นั้นแต่ผู้เดียว/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

ชาติถัทโธ ธะนะถัทโธ/
โคตตะถัทโธ จะ โย นะโร/
สัญญาติง อะติมัญญะติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้ใดหยิ่งเพราะชาติกำเนิด/ หยิ่งเพราะทรัพย์/ หยิ่งเพราะโคตร/ แล้วดูหมิ่นซึ่งญาติของตน/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

อิตถีธุตโต สุราธุตโต/
อักขะธุตโต จะ โย นะโร/
ลัทธัง ลัทธัง วินาเสติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้ใดเป็นนักเลงหญิง นักเลงสุรา/ และนักเลงเล่นการพนัน/ เขาได้ทำลายทรัพย์ที่หาได้มา/ ให้พินาศฉิบหายไป/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

เสหิ ทาเรหิ อะสันตุฏโฐ/
เวสิยาสุ ปะทุสสะติ/
ทุสสะติ ปะระทาเรสุ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้ใดไม่พอใจรักใคร่ในภรรยาตน/ กลับไปเที่ยวซุกซนกับหญิงแพศยา/ และลอบทำชู้กับภรรยาของผู้อื่น/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

อะตีตะโยพพะโน โปโส/
อาเนติ ติมพะรุตถะนิง/
ตัสสา อิสสา นะ สุปปะติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ชายแก่ผู้มีวัยหนุ่มผ่านไปแล้ว/ ได้นำหญิงสาวน้อยมีถันเท่าลูกมะพลับมาเป็นภรรยา/ เขานอนไม่หลับเพราะความหึงหวงและห่วงอาลัยในหญิงนั้น/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

อิตถิง โสณฑิง วิกิริณิง/
ปุริสัง วาปิ ตาทิสัง/
อิสสะริยัส๎มิง ฐะเปติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ชายใดตั้งหญิงนักเลงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายมาเป็นแม่เรือน/ หรือหญิงใดตั้งชายนักเลงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายมาเป็นพ่อเรือน/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

อัปปะโภโค มะหาตัณ๎โห/
ขัตติเย ชายะเต กุเล/
โส จะ รัชชัง ปัตถะยะติ/
ตัง ปะราภะวะโต มุขัง.

ผู้เกิดในตระกูลกษัตริย์/ มีโภคะน้อย/ แต่มีความอยากใหญ่ ปรารถนาราชสมบัติ/ ข้อนั้นเป็นทางแห่งความเสื่อม.

เอเต ปะราภะเว โลเก/
ปัณฑิโต สะมะเวกขิยะ/
อะริโย ทัสสะนะสัมปันโน/
สะ โลเก ภะชะเต สิวัง.

ผู้เป็นบัณฑิตสมบูรณ์ด้วยทัสสนะอันประเสริฐ/ ได้เห็นเหตุแห่งความเสื่อมทั้งหลายเหล่านั้นชัดแล้ว/ ท่านย่อมเว้นสิ่งเหล่านี้เสีย/ เมื่อเป็นเช่นนี้/ ท่านจึงพบและเสพแต่โลกซึ่งมีแต่ความเจริญฝ่ายเดียว.

อิติ.

ดังนี้แล.

อุปกิเลส ๑๖

(๑) *อะภิชฌาวิสะมะโลโภ,*	ความโลภเพ่งเล็งอยากได้ของเขา,
(๒) โทโส,	ความประทุษร้ายเขา,
(๓) โกโธ,	ความโกรธเคืองเขา,
(๔) อุปะนาโห,	ความผูกเวรหมายมั่นกัน,
(๕) มักโข,	ความลบหลู่ดูถูกเขา,
(๖) ปะลาโส,	ความยกตัวขึ้นเทียมเขา,
(๗) อิสสา,	ความริษยาเขา,
(๘) มัจฉะริยัง,	ความตระหนี่เหนียวแน่นกีดกัน/ หวงข้าวหวงของและวิชาความรู้ที่อยู่อาศัย,
(๙) มายา,	ความเป็นคนเจ้าเล่ห์เจ้ากล,
(๑๐) สาเถยยัง,	ความโอ้อวดตัวให้ยิ่งกว่าคุณที่มีอยู่,
(๑๑) ถัมโภ,	ความแข็งกระด้างดื้อดึง/ เมื่อเขาสั่งสอนว่ากล่าวโดยธรรมโดยชอบ,

(๑๒) **สารัมโภ,**	ความปรารภไม่ยอมตาม/ หาเหตุผลมาอ้างทุ่มเถียงต่างๆ/ เมื่อขณะเขาว่ากล่าวโดยธรรมโดยชอบ,
(๑๓) **มาโน,**	ความเย่อหยิ่งถือเราถือเขาถือตัวถือตน,
(๑๔) **อะติมาโน,**	ความดูถูกล่วงเกินผู้อื่น,
(๑๕) **มะโท,**	ความเมาหลงในร่างกายที่ทรุดโทรม ด้วยความชรามีอยู่ทุกวันๆ/ มาสำคัญว่ายังหนุ่มยังสาวอยู่ ประมาทไป/ และเมาหลงในร่างกายที่ป่วยไข้อยู่เป็นนิจ/ ต้องกินยาคือข้าวน้ำทุกเช้าค่ำ/ มาสำคัญว่าไม่มีโรคเป็นสุขสบาย ประมาทไป/ และเมาหลงในชีวิตที่เป็นของไม่เที่ยง/ พลันดับไปดังประทีปจุดไว้ในที่แจ้งฉะนั้น/ มาสำคัญว่ายังไม่ตาย ประมาทไป,

(๑๖) ปะมาโท, | ความเมามัวทั่วไป/ อารมณ์อันใดที่น่ารักก็ไปหลงรักอารมณ์นั้น/ อารมณ์อันใดที่น่าชัง ก็ไปหลงชิงชังโกรธต่ออารมณ์เหล่านั้น,

บรรจบเป็นอุปกิเลสเครื่องเศร้าหมองใจ ๑๖ ข้อ/ จิตเศร้าหมองด้วยอุปกิเลสข้อใดข้อหนึ่งดังว่ามานี้แล้ว/ จิตนั้นล้วนเป็นบาปอกุศลหมดทั้งสิ้น.

โอวาทปาติโมกขคาถา

หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย ภะณามะ เส.

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง, | การไม่ทำบาปทั้งปวง,

กุสะลัสสูปะสัมปะทา, | การทำกุศลให้ถึงพร้อม,

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง, | การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ,

เอตัง พุทธานะ สาสะนัง. | ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา,	ขันติ คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง,
นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา,	ผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง,
นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี,	ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย,
สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต,	ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย,
อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต,	การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย,
ปาติโมกเข จะ สังวะโร,	การสำรวมในปาติโมกข์,
มัตตัญญุตา จะ ภัตตัส๎มิง,	ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค,
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง,	การนอนการนั่งในที่อันสงัด,
อะธิจิตเต จะ อาโยโค,	ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง,
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง.	ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ภารสุตตคาถา

หันทะ มะยัง ภาระสุตตะคาถาโย ภะณามะ เส.

ภารา หะเว ปัญจักขันธา,	ขันธ์ทั้งห้าเป็นของหนักเน้อ,
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล,	บุคคลแหละเป็นผู้แบกของหนักพาไป,
ภาราทานัง ทุกขัง โลเก,	การแบกถือของหนักเป็นความทุกข์ในโลก,
ภาระนิกเขปะนัง สุขัง,	การสลัดของหนักทิ้งลงเสียเป็นความสุข,
นิกขิปิต๎วา คะรุง ภารัง,	พระอริยเจ้าสลัดทิ้งของหนักลงเสียแล้ว,
อัญญัง ภารัง อะนาทิยะ,	ทั้งไม่หยิบฉวยเอาของหนักอันอื่นขึ้นมาอีก,
สะมูลัง ตัณหัง อัพพุย๎หะ,	ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้กระทั่งราก,
นิจฉาโต ปะรินิพพุโตติ.	เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนา ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ.

ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภะณามะ เส.

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิโว,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย/ บัดนี้ เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า,
วะยะธัมมา สังขารา,	สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา,
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,	ท่านทั้งหลายจงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด,
อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.	นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้ายของพระตถาคตเจ้า.

บทพิจารณาสังขาร

สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารคือร่างกายจิตใจ/ แลรูปธรรมนามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น/ มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วดับไป มีแล้วหายไป,

สัพเพ สังขารา ทุกขา,	สังขารคือร่างกายจิตใจ/ แลรูปธรรมนามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น/ มันเป็นทุกข์ทนยาก / เพราะเกิดขึ้นแล้ว แก่ เจ็บตายไป,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตา,	สิ่งทั้งหลายทั้งปวง/ ทั้งที่เป็นสังขารแลมิใช่สังขารทั้งหมดทั้งสิ้น/ ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน/ ไม่ควรถือว่าเราว่าของเราว่าตัวว่าตนของเรา,
อะธุวัง ชีวิตัง,	ชีวิตเป็นของไม่ยั่งยืน,
ธุวัง มะระณัง,	ความตายเป็นของยั่งยืน,
อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง,	อันเราจะพึงตายเป็นแท้,
มะระณะปะริโยสานัง เม ชีวิตัง,	ชีวิตของเรา มีความตายเป็นที่สุดรอบ,
ชีวิตัง เม อะนิยะตัง,	ชีวิตของเราเป็นของไม่เที่ยง,
มะระณัง เม นิยะตัง,	ความตายของเราเป็นของเที่ยง,

วะตะ,	ควรที่จะสังเวช,
อะยัง กาโย,	ร่างกายนี้,
อะจิรัง,	มิได้ตั้งอยู่นาน,
อะเปตะวิญญาโณ,	ครั้นปราศจากวิญญาณ,
ฉุฑโฑ,	อันเขาทิ้งเสียแล้ว,
อะธิเสสสะติ,	จักนอนทับ,
ปะฐะวิง,	ซึ่งแผ่นดิน,
กะลิงคะรัง อิวะ,	ประดุจดังว่าท่อนไม้ และท่อนฟืน,
นิรัตถัง.	หาประโยชน์มิได้.

ปัญจอภิณหปัจจเวกขณะ

ชะราธัมโมมหิ, *	เรามีความแก่เป็นธรรมดา,
ชะรัง อะนะตีโต,	ล่วงความแก่ไปไม่ได้,
พะยาธิธัมโมมหิ,	เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา,
พะยาธิง อะนะตีโต,	ล่วงความเจ็บไข้ไปไม่ได้,

* ***ธัมโมมหิ*** *อ่านว่า* ***ทำ-โมม-หิ***

มะระณะธัมโมมหิ,	เรามีความตายเป็นธรรมดา,
มะระณัง อะนะตีโต,	ล่วงความตายไปไม่ได้,
สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว,	เราจักต้องประสบกับความเป็นไปต่างๆ คือว่า/ พลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง,
กัมมัสสะโกมหิ,	เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน,
กัมมะทายาโท,	เป็นผู้รับผลของกรรม,
กัมมะโยนิ,	เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด,
กัมมะพันธุ,	เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์,
กัมมะปะฏิสะระโณ,	เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย,
ยัง กัมมัง กะริสสามิ,	จักทำกรรมอันใดไว้,
กัล๎ยาณัง วา ปาปะกัง วา,	ดีหรือชั่ว,
ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ,	จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น,
เอวัง อัมเหหิ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง.	เราทั้งหลายพึงพิจารณาเนืองๆ อย่างนี้แล.

เจริญเมตตาพรหมวิหาร

สัพเพ สัตตา,	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น/ เราอุทิศบุญกุศลของเราให้หมดด้วยกัน,
อะเวรา,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด/ อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,
อะโรคา,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด/ อย่าได้มีความเจ็บไข้ลำบากกายลำบากใจเลย,
อัพ์ยาปัชฌา,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด/ อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,
อะนีฆา,	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด/ อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ.	จงมีความสุขกาย สุขใจ/ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

อานิสงส์เมตตา

เอวัมเม สุตัง,	อันข้าพเจ้าคือพระอานนท์เถระ/ ได้สดับมาแล้วอย่างนี้,
เอกัง สะมะยัง ภะคะวา, สาวัตถิยัง วิหะระติ/ เชตะวะเน อะนาถะ-ปิณฑิกัสสะ อาราเม,	สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, เสด็จประทับอยู่ที่เชตวันมหาวิหาร/ ซึ่งเป็นอารามของอนาถบิณฑิกคฤหบดีใกล้เมืองสาวัตถี,
ตัต๊ระ โข ภะคะวา ภิกขู อามันเตสิ ภิกขะโวติ,	ในกาลนั้นแล/ พระผู้มีพระ-ภาคเจ้า/ ตรัสเรียกพระภิกษุทั้งหลายว่า/ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย,
ภะทันเตติ เต ภิกขู ภะคะวะโต ปัจจัสโสสุง,	ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า/ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ,
ภะคะวา เอตะทะโวจะ,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ได้ตรัสคำนี้ว่า,
เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย/ เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้,

อาเสวิตายะ ภาวิตายะ,	อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว,
พะหุลีกะตายะ	ทำให้มากคือชำนาญให้เป็น
ยานีกะตายะ,	ยวดยานของใจ,
วัตถุกะตายะ	ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้
อะนุฏฐิตายะ,	เป็นนิตย์,
ปะริจิตายะ	อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว
สุสะมารัทธายะ,	บำเพ็ญดีแล้ว,
เอกาทะสานิสังสา	ย่อมมีอานิสงส์สิบเอ็ด
ปาฏิกังขา,	ประการ,
กะตะเม เอกาทะสะ,	อานิสงส์สิบเอ็ดประการ อะไรบ้าง,
(๑) สุขัง สุปะติ,	คือ ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น/ หลับอยู่ก็เป็นสุขสบาย,
(๒) สุขัง ปะฏิพุชฌะติ,	ตื่นขึ้นก็เป็นสุขสบาย,
(๓) นะ ปาปะกัง สุปินัง ปัสสะติ,	ไม่ฝันร้าย,
(๔) มะนุสสานัง ปิโย โหติ,	เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ ทั้งหลาย,

(๕) อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ,	เป็นที่รักของเหล่าอมนุษย์ทั่วไป,
(๖) เทวะตารักขันติ,	เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา,
(๗) นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติ,	ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศัสตราก็ดี / ย่อมทำอันตรายไม่ได้,
(๘) ตุวะฏัง จิตตัง สะมาธิยะติ,	จิตย่อมเป็นสมาธิได้รวดเร็ว,
(๙) มุขะวัณโณ วิปปะสีทะติ,	ผิวหน้าย่อมผ่องใส,
(๑๐) อะสัมมุฬ์โห กาลัง กะโรติ,	เป็นผู้ไม่ลุ่มหลงทำกาลกิริยาตาย,
(๑๑) อุตตะริง อัปปะฏิ-วิชฌันโต พ์รัห์มะโล-กูปะโค โหติ.	เมื่อยังไม่บรรลุคุณวิเศษอันยิ่งๆ ขึ้นไป/ ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล.
เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย/ เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้,
อาเสวิตายะ ภาวิตายะ,	อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้วทำให้มากแล้ว,

พะหุลีกะตายะ	ทำให้มาก คือชำนาญให้เป็น
ยานีกะตายะ,	ยวดยานของใจ,
วัตถุกะตายะ	ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้
อะนุฏฐิตายะ,	เป็นนิตย์,
ปะริจิตายะ	อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว
สุสะมารัทธายะ,	บำเพ็ญดีแล้ว,
อิเม เอกาทะสานิสังสา	ย่อมมีอานิสงส์สิบเอ็ด
ปาฏิกังขาติ,	ประการ,
อิทะมะโวจะ ภะคะวา,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ ได้ ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว,
อัตตะมะนา เต ภิกขู	พระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น/
ภะคะวะโต ภาสิตัง	ก็มีใจยินดี/ พอใจในภาษิต
อะภินันทุนติ,	ของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,
อิติ.	ด้วยประการฉะนี้แล.

บทเริ่มมงคลสูตร

ยัญจะ ท์วาทะสะ วัสสานิ จินตะยิงสุ สะเทวะกา,	ก็มนุษย์ทั้งหลาย พร้อมทั้งเทพยดา/ คิดหามงคลอันใดสิ้น ๑๒ ปี,
จิรัสสัง จินตะยันตาปิ เนวะ ชานิงสุ มังคะลัง/ จักกะวาฬะสะหัสเสสุ ทะสะสุ เยนะ ตัตตะกัง/ กาลัง โกลาหะลัง ชาตัง ยาวะ พ์รัห์มะนิเวสะนา,	มนุษย์และเทพยดาเหล่านั้นในหมื่นจักรวาล/ แม้เมื่อคิดหาช้านานก็ไม่รู้ซึ่งมงคลอันนั้น/ ด้วยกาลมีประมาณเท่าใด/ โกลาหลก็เกิดตลอดถึงที่อยู่แห่งพรหม/ สิ้นกาลมีประมาณเท่านั้น,
ยัง โลกะนาโถ เทเสสิ สัพพะปาปะวินาสะนัง,	สมเด็จพระโลกนาถ/ ได้เทศนามงคลอันใด/ ซึ่งเป็นเครื่องยังบาปทั้งปวงให้ฉิบหายไป,
ยัง สุต์วา สัพพะทุกเขหิ มุจจันตาสังขิยา นะรา,	นรชนทั้งหลายนับไม่ถ้วน/ ได้ฟังมงคลอันใดแล้วพ้นจากทุกข์ทั้งปวง,
เอวะมาทิคุณูเปตัง มังคะลัน ตัมภะณามะ เห.	เราจงกล่าวมงคลอันนั้นอันประกอบด้วยคุณ/ มีอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

มงคลสูตร

เอวัมเม สุตัง,	อันข้าพเจ้า คือพระอานนท์เถระ/ ได้สดับมาแล้วอย่างนี้,
เอกัง สะมะยัง ภะคะวา,	สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า,
สาวัตถิยัง วิหะระติ/ เชตะวะเน อะนาถะปิณ-ฑิกัสสะ อาราเม,	เสด็จประทับอยู่ที่เชตวันมหาวิหาร/ ซึ่งเป็นอารามของอนาถบิณฑิกคฤหบดี ใกล้เมืองสาวัตถี,
อะถะ โข อัญญะตะรา เทวะตา,	ครั้งนั้นแลเทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง,
อะภิกกันตายะ รัตติยา อะภิกกันตะวัณณา,	ครั้นเมื่อราตรีปฐมยามล่วงไปแล้ว/ มีรัศมีอันงามยิ่งนัก,
เกวะละกัปปัง เชตะวะนัง โอภาเสต๎วา,	ยังเชตวันทั้งสิ้นให้สว่าง,
เยนะ ภะคะวา เตนุปะสัง-กะมิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้า/ เสด็จประทับอยู่โดยที่ใด/ ก็เข้าไปเฝ้าโดยที่นั้น,
อุปะสังกะมิต๎วา ภะคะวันตัง อะภิวาเทต๎วา,	ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว/ จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า,

เอกะมันตัง อัฏฐาสิ,	ได้ยืนอยู่ในท่ามกลางส่วนข้างหนึ่ง,
เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา,	ครั้นเทพยดานั้น/ ยืนในที่สมควรส่วนข้างหนึ่งแล้วแล,
ภะคะวันตัง คาถายะ อัชฌะภาสิ,	ได้ทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคาถาว่า,
พะหู เทวา มะนุสสา จะ มังคะลานิ อะจินตะยุง/ อากังขะมานา โสตถานัง พ์รูหิ มังคะละมุตตะมัง.	หมู่เทพยดาและมนุษย์เป็นอันมาก/ ผู้หวังความสวัสดี/ ได้คิดหามงคลทั้งหลาย/ ขอพระองค์จงเทศนามงคล อันสูงสุด.
อะเสวะนา จะ พาลานัง ปัณฑิตานัญจะ* เสวะนา/ ปูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	*การไม่คบคนพาลทั้งหลาย/ การคบบัณฑิตทั้งหลาย/ การบูชาชนควรบูชาทั้งหลาย/* ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา/ อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	*การอยู่ในประเทศอันสมควร/ การเป็นผู้มีบุญอันทำแล้วในกาลก่อน/ การตั้งตนไว้ชอบ/* ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ วินะโย จะ สุสิกขิโต/	*การได้ฟังแล้วมาก/ การมีศิลปวิทยา/ วินัยอันชนศึกษาดีแล้ว*

**อ่านว่า ปัน-ดิ-ตา-นัน-จะ*

สุภาสิตา จะ ยา วาจา	/วาจาอันชนกล่าวดีแล้ว/ ข้อ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	นี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง	การบำรุงมารดาและบิดา/
ปุตตะทารัสสะ สังคะโห/	การสงเคราะห์ลูก และเมีย/
อะนากุลา จะ กัมมันตา	การงานทั้งหลายไม่อากูล/
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ	การให้/ การประพฤติธรรม/
ญาตะกานัญจะ สังคะโห/	การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย/
อะนะวัชชานิ กัมมานิ	กรรมทั้งหลายไม่มีโทษ/
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
อาระตี วิระตี ปาปา	การงดเว้นจากบาป/ การเว้น
มัชชะปานา จะ สัญญะโม/	จากการดื่มน้ำเมา/ การไม่
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ	ประมาทในธรรมทั้งหลาย/
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.
คาระโว จะ นิวาโต จะ	การเคารพ/ การไม่จองหอง/
สันตุฏฐิ จะ กะตัญญุตา/	การยินดีด้วยของอันมีอยู่/
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง	การเป็นผู้รู้อุปการะอันท่านทำ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.	แล้วแก่ตน/ การฟังธรรม
	ตามกาล/ ข้อนี้เป็นมงคลอัน
	สูงสุด.

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง/ กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความอดทน/ การเป็นผู้ว่าง่าย/ การเห็นสมณะทั้งหลาย/ การสนทนาธรรมตามกาล/ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

ตะโป จะ พ๎รัห๎มะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง/ นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การเพียรเผากิเลส/ การประพฤติพรหมจรรย์/ การเห็นอริยสัจทั้งหลาย/ การทำพระนิพพานให้แจ้ง/ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ/ อะโสกัง วิระชัง เขมัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ผู้ใดอันโลกธรรมทั้งหลายถูกต้องแล้วจิตไม่หวั่นไหว/ จิตไม่มีโศก/ จิตปราศจากธุลี/ จิตเกษม/ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

เอตาทิสานิ กัต๎วานะ สัพพัตถะมะปะราชิตา/ สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ.

เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย/ กระทำมงคลทั้งหลายเช่นนี้แล้ว/ เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง/ ย่อมถึงความสวัสดีในที่ทั้งปวง/ ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด/ ของเทพยดาและมนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้นแล.

บทเริ่มกรณียเมตตสูตร

ยัสสานุภาวะโต ยักขา
เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง,

ยักษ์ทั้งหลายย่อมไม่แสดงอาการอันพิลึก/ เพราะอานุภาพแห่งพระปริตรอันใด,

ยัมหิ เจวานุยุญชันโต
รัตตินทิวะมะตันทิโต,

อนึ่ง บุคคลผู้ไม่เกียจคร้านแล้วทั้งกลางวันและกลางคืน/ ฝักใฝ่ในพระปริตรอันใด,

สุขัง สุปะติ สุตโต จะ
ปาปัง กิญจิ นะ ปัสสะติ,
เอวะมาทิคุณูเปตัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

จะหลับและหลับแล้วก็เป็นสุข/ ย่อมไม่เห็นสุบินอันลามกไรๆ, เราทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันนั้น/ อันประกอบไปด้วยคุณมีอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

กรณียเมตตสูตร

กะระณียะมัตถะกุสะเลนะ
ยันตัง สันตัง ปะทัง
อะภิสะเมจจะ,

กิจใดอันพระอริยเจ้าผู้สงบระงับกระทำแล้ว/ กิจนั้นกุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์ควรกระทำ,

สักโก อุชู จะ สุหุชู จะ,

พึงเป็นผู้อาจหาญและซื่อตรง,

สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะ-ติมานี,	เป็นผู้ว่าง่าย อ่อนโยน และไม่ดูถูกล่วงเกินผู้อื่น,
สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ,	เป็นผู้สันโดษ เป็นผู้เลี้ยงง่าย,
อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะ-วุตติ,	เป็นผู้มีกิจธุระน้อย ประพฤติเบากายเบาจิต,
สันตินท์ริโย จะ นิปะโก จะ,	มีอินทรีย์อันสงบระงับ มีปัญ-ญารักษาตน,
อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุ-คิทโธ,	เป็นผู้ไม่คะนอง ไม่พัวพันกับชาวบ้าน,
นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิญจิ เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง,	กรรมอันใดที่ชนทั้งหลายกระทำแล้ววิญญูชนติเตียน ไม่พึงกระทำ,
สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา,	จงเจริญเมตตาจิตว่า/ ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีความสุข/ มีความเกษมสำราญเถิด,
เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ,	สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่งมีอยู่,
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา,	ยังเป็นผู้สะดุ้งด้วยตัณหา หรือเป็นผู้มั่นคงหมดตัณหา,
ทีฆา วา เย มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะ-	สัตว์เหล่าใดยาวหรือใหญ่ก็ดี/ ปานกลางหรือสั้นก็ดี/ ผอม

ถูลา,	หรืออ้วนก็ดี,
ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา,	เป็นจำพวกที่ได้เห็นแล้ว หรือยังมิได้เห็นก็ดี,
เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร,	เป็นผู้ที่อยู่ในที่ไกล หรือในที่ใกล้ก็ดี,
ภูตา วา สัมภะเวสี วา,	เป็นผู้ที่เกิดแล้ว หรือกำลังแสวงหาที่เกิดก็ดี,
สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา,	ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้นจงเป็นผู้มีความสุขกายสุขใจเถิด,
นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ,	สัตว์อื่นไม่พึงข่มเหงสัตว์อื่น,
นาติมัญเญถะ กัตถะจิ นัง กิญจิ/ พ์ยาโรสะนา	ไม่พึงดูหมิ่นเหยียดหยามกันไม่ว่าในที่ใดๆ/ ไม่พึงปรารถนา
ปะฏีฆะสัญญา/ นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ,	ทุกข์ให้แก่กันและกัน/ เพราะความโกรธ และความคุมแค้น,
มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข,	มารดาถนอมลูกคนเดียวผู้เกิดในตน/ ด้วยการยอมสละชีวิตของตนแทนได้ ฉันใด,
เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,	บุคคลก็พึงเจริญเมตตาจิตอันกว้างใหญ่/ อันหาประมาณมิได้ในสัตว์ทั้งปวง แม้ฉันนั้น,

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง/ อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง,	บุคคลพึงเจริญเมตตาจิตอันกว้างใหญ่/ อันหาประมาณมิได้/ อันไม่มีเวรไม่มีศัตรูคู่ภัย/ ไปในสัตว์โลกทั้งสิ้น/ ทั้งในทิศเบื้องบนเบื้องต่ำและเบื้องเฉียง,
ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา ยาวะ ตัสสะ วิคะตะมิทโธ/ เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ,	ผู้เจริญเมตตาจิตอย่างนี้/ จะอยู่ในอิริยาบถยืนเดินนั่งหรือนอนก็ตาม/เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอนเพียงใด/ ก็พึงตั้งสติอันนั้นไว้เพียงนั้น,
พ๎รัห๎มะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ,	บัณฑิตทั้งหลายกล่าวกิริยาเช่นนี้ว่า/ เป็นพรหมวิหารในพระศาสนานี้,
ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน,	บุคคลผู้ละความเห็นผิด เป็นผู้มีศีล/ ถึงพร้อมแล้วด้วยทัสสนะ คือโสดาปัตติมรรค,
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง,	สามารถกำจัดความยินดีในกามทั้งหลายได้,
นะ หิ ชาตุคัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติ.	ย่อมไม่ถึงซึ่งการนอนในครรภ์อีกโดยแท้ทีเดียวแล.

วันทาขอขมาพระ

วันทามิ พุทธัง สัพพะ เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้พระพุทธเจ้า/ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง/ ขอพระองค์จงประทานอภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,

วันทามิ ธัมมัง สัพพะ เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระธรรมอันเจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้พระธรรม/ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง/ ขอพระธรรมจงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,

วันทามิ สังฆัง สัพพะ เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้พระสงฆ์/ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง/ ขอพระสงฆ์จงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,

วันทามิ อาราเม พัทธะเสมายัง โพธิรุกขัง เจติยัง สัพพะ เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่ปูชนียสถานอันเจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้พัทธเสมา ต้นโพธิ์พฤกษ์/ และพระเจดีย์อันมีอยู่ในอาราม/ เพื่อขอขมา

	โทษทั้งปวง/ ขอปูชนียสถานจงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,
วันทามิ คะรุอุปัชฌายาจะริยะคุณัง สัพพะ เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,	ข้าแต่ท่านผู้เจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ผู้มีพระคุณ/ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง/ ขอท่านจงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,
วันทามิ ภันเต ภะคะวา โลกะนาถัง/ อะตีตัง เม โทสัง/ อะนาคะตัง เม โทสัง/ ปัจจุปปันนัง เม โทสัง/ ขะมะถะ เม ภันเต,	ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ/ ข้าพเจ้ากราบไหว้พระองค์ผู้ทรงเป็นที่พึ่งของชาวโลก/ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง/ ทั้งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน/ ขอพระองค์จงประทานอภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด,
สาธุ/ สาธุ/ สาธุ/ อะนุโมทามิ.	ข้าพเจ้าขออนุโมทนา.

อนุโมทนาคาถา

(อนุโมทนารัมภคาถา)

ยะถา วาริวะหา ปูรา	ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทร-
ปะริปูเรนติ สาคะรัง,	สาครให้บริบูรณ์ได้ฉันใด,
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง	ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วในโลก
เปตานัง อุปะกัปปะติ,	นี้/ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปได้แล้วฉะนั้น,
อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง,	ขออิฏฐผลที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว,
ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ,	จงสำเร็จโดยฉับพลัน,
สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา,	ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่,
จันโท ปัณณะระโส ยะถา,	เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ,
มะณิ โชติระโส ยะถา.	เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสวควรยินดี.

(สามัญญานุโมทนาคาถา)

สัพพีติโย วิวัชชันตุ,	ความจัญไรทั้งปวงจงบำราศไป,
สัพพะโรโค วินัสสะตุ,	โรคทั้งปวงของท่านจงหาย,
มา เต ภะวัต๎วันตะราโย,	อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขี ทีฆายุโก ภะวะ,	ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน,

อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน/ จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.	พรสี่ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ/ ย่อมเจริญแก่บุคคล/ ผู้มีปกติไหว้กราบ/ มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิจด้วยประการฉะนี้แล.
เต อัตถะลัทธา สุขิตา,	ท่านทั้งหลายทั้งชายและหญิง/จงเป็นผู้มีประโยชน์/อันได้แล้วถึงแล้วซึ่งความสุข,
วิรุฬหา พุทธะสาสะเน,	เจริญในพระพุทธศาสนา,
อะโรคา สุขิตา โหถะ,	ไม่มีโรค ถึงแล้วซึ่งความสุข,
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ.	พร้อมกับด้วยญาติทั้งหลายทั้งชายและหญิง/ จงรักษาศีลให้บริบูรณ์เทอญ.
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง,	ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,	ขอเหล่าเทวดาจงรักษาท่าน,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์,
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต.	ขอความสวัสดีทั้งหลาย/ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ.

ศาสนพิธี

คำบูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ/ พุทธัง อะภิปูชะยามะ*.

(ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระพุทธเจ้า ด้วยเครื่องสักการะนี้)

อิมินา สักกาเรนะ/ ธัมมัง อะภิปูชะยามะ*.

(ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระธรรม ด้วยเครื่องสักการะนี้)

อิมินา สักกาเรนะ/ สังฆัง อะภิปูชะยามะ*.

(ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งซึ่งพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะนี้)

*__หมายเหตุ__ : ถ้าว่าคนเดียวใช้ 'อะภิปูชะยามิ' หลายคนใช้ 'อะภิปูชะยามะ'

คำกราบพระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา/

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ. *(กราบ)*

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม/

ธัมมัง นะมัสสามิ. *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ/

สังฆัง นะมามิ. *(กราบ)*

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง* ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ ติสะระเณนะ สะหะ/ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ*/.

ทุติยัมปิ มะยัง* ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ ติสะระเณนะ สะหะ/ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ*/.

ตะติยัมปิ มะยัง* ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ/ สีลานิ ยาจามะ*.

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๕ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์เพื่อจะรักษาเป็นข้อๆ ไป.

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๕ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์เพื่อจะรักษาเป็นข้อๆ ไป.

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๕ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์เพื่อจะรักษาเป็นข้อๆ ไป.

* **หมายเหตุ** : ถ้าว่าคนเดียวใช้คำว่า 'อะหัง' แทน 'มะยัง', 'ยาจามิ' แทน 'ยาจามะ', 'ข้าพเจ้า' แทน 'ข้าพเจ้าทั้งหลาย'

พิธีสมาทานศีล ๕

(พึงว่าตามพระไปทีละข้อๆ ดังนี้)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(ว่า ๓ จบ)

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ,

ถ้าพระกล่าวว่า......**ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง**

(การถึงไตรสรณคมน์ สำเร็จแล้ว)

พึงรับว่า......**อามะ ภันเต.** (ขอรับ เจ้าข้า)

แล้วพึงตั้งใจกล่าวคำสมาทานศีลต่อไปทีละสิกขาบท ดังนี้

(๑) ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการฆ่าสัตว์)

(๒) อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้)

(๓) กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการประพฤติผิดในกาม)

(๔) มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการพูดเท็จ)

(๕) สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการเสพของมึนเมา คือ สุรา, เมรัย และสิ่งเสพติดอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)

คำสรุปศีล ๕

พระท่านจะกล่าวคำสรุปและต่อด้วยคำแสดงอานิสงส์ ดังนี้

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ สีเลนะ สุคะติง ยันติ,

(**บุคคลจะไปสู่สุคติก็เพราะศีล**สิกขาบท ๕ ประการเหล่านี้)

รับว่า... **"สาธุ"**

สีเลนะ โภคะสัมปะทา,

(บุคคลจะถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ก็เพราะศีล)

รับว่า... **"สาธุ"**

สีเลนะ นิพพุติงยันติ ตัสมา สีลัง วิโสธะเย.

(บุคคลจะถึงพระนิพพานได้ก็เพราะศีล เพราะฉะนั้นบุคคลพึงชำระศีลให้หมดจดสะอาด)

รับว่า... **"สาธุ"**

คำอาราธนาพระปริตร

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะ ทุกขะ วินาสายะ ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง,
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะ ภะยะ วินาสายะ ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง,
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะ โรคะ วินาสายะ ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง.

(เพื่อป้องกันความวิบัติ, เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
เพื่อทุกข์ทั้งปวงพินาศไป,...เพื่อภัยทั้งปวงพินาศไป,...เพื่อโรคทั้งปวงพินาศไป
ขอท่านทั้งหลายจงแสดงพระปริตรเพื่อเป็นมงคล)

คำถวายสังฆทาน (สามัญ)

อิมานิ มะยัง ภันเต/ ภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/ อิมานิ/ ภัตตานิ /สะปะริวารานิ/ ปฏิคคันหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ภัตตาหาร/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ แก่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ภัตตาหาร/กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนาน เทอญ.

คำถวายสังฆทาน (แบบใหม่)

อิมานิ มะยัง ภันเต/ ภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ติณณัง/ ระตะนานัญจะ/ อายัส๎มันตานัง/ สีละวันตานัญจะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ อายัส๎มันโต/ สีละวันโต จะ/

อิมานิ/ ภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัญเจวะ/ มาตาปิตุ/ อาทีนัญจะ/ ญาติมิตตานัญจะ / เทวะตานัญจะ/ ทีฆะรัตตัง / หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระรัตนตรัย/ และพระคุณเจ้าผู้มีศีลทั้งหลาย / ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ซึ่งภัตตาหาร/ กับทั้งสิ่งของอันเป็นบริวาร/ ทั้งหลายเหล่านี้/ แด่พระรัตนตรัย/ และพระคุณเจ้าผู้มีศีลทั้งหลาย/ ขอพระรัตนตรัย/ และพระคุณเจ้าผู้มีศีลทั้งหลาย/ โปรดรับภัตตาหาร/ กับทั้งสิ่งของอันเป็นบริวาร/ ทั้งหลายเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ และแก่ญาติมิตรทั้งหลาย/ มีบิดามารดาเป็นต้น/ กับทั้งเทพยดาทั้งหลายทั้งปวงด้วย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายสังฆทานอุทิศให้ผู้ที่สิ้นชีวิต

อิมานิ มะยัง ภันเต/ มะตะกะภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/ อิมานิ/ มะตะกะภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัญเจวะ/ มาตาปิตุ/ อาทีนัญจะ/ ญาตะกานัญจะ/ กาละกะตานัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ซึ่งมะตะกะภัตตาหาร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ มะตะกะภัตตาหาร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ และแก่พวกญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ มี.....(ระบุชื่อผู้ตาย)............../ ที่ล่วงลับไปแล้ว/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำขออาหารส่วนที่ภิกษุสงฆ์พิจารณาแล้ว

อาเสสาภาคาโว/ อัมหากัง ปาปูนัญตุ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ อาหารส่วนที่พระคุณเจ้าได้พิจารณาแล้ว/ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมรับไว้/ เพื่อต้อนรับเลี้ยงดูเหล่าศาสนิกชน/ ที่มาบำเพ็ญบุญกุศลร่วมกันในวันนี้/ ทั้งนี้ขออย่าให้มีโทษและบาปกรรมเลย/ เพื่อความเบาใจแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ดังนั้นเมื่อพระคุณเจ้ามีความยินดีอนุญาตแล้ว/ โปรด “สาธุ” ขึ้นพร้อมกันเถิดพระเจ้าข้า.

คำอาราธนาธรรม

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ/ สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา/ เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

(ก็ ท้าวสหัมบดีพรหมผู้เป็นใหญ่แห่งโลก กระทำอัญชลีแล้วกราบอาราธนาพระพุทธเจ้า ผู้กำจัดความมืดแก่โลกว่า หมู่สัตว์ผู้มีธุลีในจักษุน้อยในโลกนี้มีอยู่ ขอพระองค์ผู้ทรงอนุเคราะห์สัตว์โลก จงแสดงธรรมเถิด พระเจ้าข้า)

คำถวายสังฆทาน (แบบไม่มีภัตตาหาร)

อิมานิ มะยัง ภันเต/ เทยยะทานานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/ อิมานิ/ เทยยะ-ทานานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ไทยทาน/ แก่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ไทยทาน/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนาน เทอญ.

คำถวายของพระ

สุทินนัง/ วะตะ เม ทานัง/ อาสะวักขะยาวะหัง/ นิพพานัง โหนตุ/ ทุติยัมปิ/ สุทินนัง/ วะตะ เม ทานัง/อาสะวักขะยาวะหัง/ นิพพานัง โหนตุ/ ตะติยัมปิ/ สุทินนัง/วะตะ เม ทานัง/ อาสะวัก-ขะยาวะหัง/ นิพพานัง โหนตุ. (ทานอันข้าพเจ้าให้ดีแล้ว ขอจงเป็นที่นำมาซึ่งความสิ้นไปแห่งอาสวะ คือพระนิพพาน เทอญ. *แม้วาระที่ ๒ ทาน..... แม้วาระที่ ๓ ทาน.....*)

คำถวายพระพุทธรูป

อิมัง ภันเต/ พุทธะรูปัง/ สังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ อายะติง สาสะนัสสะ/ อะติโรจะนายะ จะ/ ถาวะรายะ จะ/ สาธุ โน ภันเต/ สังโฆ/ อิมัง/ พุทธะรูปัง/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/พระพุทธรูปนี้/ แด่พระสงฆ์/ เพื่อความรุ่งเรือง/ และเพื่อความถาวร/ แห่งพระศาสนาต่อไป/ ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ขอพระสงฆ์จงรับ/ ซึ่งพระพุทธรูปนี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายเสนาสนะ (กุฏิ, วิหาร)

อิมานิ มะยัง ภันเต/ เสนาสะนานิ/ อาคะตานาคะ-ตัสสะ/ จาตุททิสัสสะ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/ อิมานิ/ เสนาสะนานิ/ ปะฏิคคัณ-หาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/เสนาสนะนี้ / แด่พระภิกษุสงฆ์ / ผู้มี ในทิศทั้ง ๔/ ที่มาแล้วก็ดี/ ที่ยังไม่มาก็ดี/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ เสนาสนะนี้/ ของข้าพเจ้า ทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายคัมภีร์พระธรรม

มะยัง ภันเต/ อิมัง/ สะปะริวารัง/ โปฏฐะกะคันถัง/ พะหุชชะนะหิตายะ/ พะหุชชะนะสุขายะ/ มะหาเถเรหิ/ ยุตตัปปะยุตตัง/ ธัมมิกัง/ ธัมมะลัทธัง/ จาตุททิสัสสะ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโนชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมัง/ สะปะริวารัง/ โปฏฐะกะคันถัง/ พะหุชชะนะหิตายะ/ พะหุชชะนะสุขายะ/ มะหาเถเรหิ/ ยุตตัปปะยุตตัง/ ธัมมิกัง/ ธัมมะลัทธัง / ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ซึ่งคัมภีร์พระธรรม/ อันพระมหาเถระทั้งหลาย/ ชำระสอบทานแล้ว/ อันเกิดขึ้นโดยชอบธรรม/ อันได้มาโดยชอบธรรม/ กับทั้งบริวารนี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ผู้มีในทิศทั้ง ๔/

ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ซึ่งคัมภีร์พระธรรม/ อันพระมหาเถระทั้งหลาย/ ชำระสอบทานแล้ว/ อันเกิดขึ้นโดยชอบธรรม/ อันได้มาโดยชอบธรรม/ กับทั้งบริวารนี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายเวจกุฎี (ห้องสุขา)

มะยัง ภันเต/ อิมัง/ วัจจะกุฏิง/ อาคะตานาคะตัสสะ/ จาตุททิสัสสะ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมัง/ วัจจะกุฏิง/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ เวจกุฎีนี้ / แด่พระภิกษุสงฆ์/ ผู้มีในทิศทั้ง ๔/ ที่มาแล้วก็ดี/ ที่ยังไม่มาก็ดี/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ เวจกุฎีนี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิมานิ มะยัง ภันเต/ วัสสิกะสาฏิกานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมานิ/ วัสสิกะสาฏิกานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ผ้าอาบน้ำฝน/ กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ผ้าอาบน้ำฝน/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายเทียนพรรษา

อิมานิ มะยัง ภันเต/ วัสสาที่ปะวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมานิ/ วัสสาที่ปะวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณ-หาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ เทียนพรรษา/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ เทียนพรรษา/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายสลากภัต

เอตานิ มะยัง ภันเต/ สะลากะภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ อะสุกัฏฐาเน ฐะปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

เอตานิ/ สะลากะภัตตานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณ-หาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ สลากภัตตาหาร/ กับทั้งบริวารทั้งหลาย/ ซึ่งตั้งไว้ ณ ที่ โน้นนั้น/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ซึ่งสลากภัตตาหาร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านั้น/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายจตุปัจจัย

อิมานิ มะยัง ภันเต/ จะตุปัจจะยานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมานิ/ จะตุปัจจะยานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ จตุปัจจัย/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ จตุปัจจัย/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายยารักษาโรค

อิมานิ มะยัง ภันเต/ เภสัชชานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมานิ/ เภสัชชานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ยารักษาโรค/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ยารักษาโรค/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าไตรจีวร

อิมานิ มะยัง ภันเต/ ติจีวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/

อิมานิ/ ติจีวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ผ้าไตรจีวร/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ผ้าไตรจีวร/ กับทั้งบริวารเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง ภันเต/ สะปะริวารัง/ กะฐินะจีวะระทุสสัง/ สังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ สังโฆ/

อิมัง/ สะปะริวารัง/ กะฐินะทุสสัง/ ปะฏิคคัณหาตุ/ ปะฏิคคะเหต์วา จะ/ อิมินา ทุสเสนะ/ กะฐินัง/ อัตถะระตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย /ผ้ากฐินจีวร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ แด่พระสงฆ์/ ขอพระสงฆ์จงรับ/ ซึ่งผ้ากฐินจีวร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ครั้นรับแล้วจงกรานกฐินด้วยผ้าผืนนี้/ เพื่อประโยชน์/เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยัง ภันเต/ ปังสุกูละจีวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ภิกขุสังฆัสสะ/ โอโณชะยามะ/ สาธุ โน ภันเต/ ภิกขุสังโฆ/ อิมานิ/ ปังสุกูละจีวะรานิ/ สะปะริวารานิ/ ปะฏิคคัณหาตุ/ อัมหากัง/ ทีฆะรัตตัง/ หิตายะ/ สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ขอน้อมถวาย/ ผ้าบังสุกุลจีวร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ แด่พระภิกษุสงฆ์/ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ/ ผ้าบังสุกุลจีวร/ กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้/ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย/ เพื่อประโยชน์/ เพื่อความสุข/ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย/ สิ้นกาลนานเทอญ.

คำถวายข้าวพระพุทธ

อิมัง สูปะพ์ยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โอทะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ. (ข้าพเจ้าขอบูชาซึ่งโภชนะข้าวสาลีพร้อมทั้งแกงและกับ และน้ำอันประเสริฐนี้ แด่พระพุทธเจ้า)

<u>คำลา</u> เสสัง มังคะลา ยาจามิ. (ข้าพเจ้าขอส่วนเหลือที่เป็นมงคล)

คำกรวดน้ำแบบสั้น

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ, สุขิตา โหตุ ญาตะโย.

ขอบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าเถิด ขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุขๆ เถิด.

คำอาราธนาศีล ๕ และ ศีลอุโบสถคราวเดียวกัน

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ เอเกติสะระเณนะ สะหะ/ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ/ เอเกติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ/

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ เอเก ติสะระเณนะ สะหะ/ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ/ เอเก ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ/

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ/ เอเก ติสะระเณนะ สะหะ/ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ/ เอเก ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ.

(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย, พวกหนึ่งขอศีล ๕ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, พวกหนึ่งขอศีลอุโบสถ อันประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, เพื่อการรักษาแยกกัน ของแต่ละคน.

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย, พวกหนึ่งขอศีล ๕ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, พวกหนึ่งขอศีลอุโบสถ อันประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, เพื่อการรักษาแยกกัน ของแต่ละคน.

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย, พวกหนึ่งขอศีล ๕ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, พวกหนึ่งขอศีลอุโบสถ อันประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์, เพื่อการรักษาแยกกัน ของแต่ละคน)

คำอาราธนาศีลอุโบสถ

มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ*/

ทุติยัมปิ มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ*/

ตะติยัมปิ มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ*.

(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีลอุโบสถ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์.

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีลอุโบสถ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์.

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีลอุโบสถ ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์)

* **หมายเหตุ** : ถ้าว่าคนเดียวใช้คำว่า 'อะหัง' แทน 'มะยัง', 'ยาจามิ' แทน 'ยาจามะ', 'ข้าพเจ้า' แทน 'ข้าพเจ้าทั้งหลาย'

คำขอบวชเนกขัมมะ

เอสาหัง ภันเต/ สุจิระปะรินิพพุตัมปิ/ ตัง ภะคะวันตัง/ สะระณัง คัจฉามิ/ ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ/ ปัพพัชชัง มัง ภันเต/ สังโฆ ธาเรตุ/ อัชชะตัคเค ปาณุเปตัง/ สะระณัง คะตัง.

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ/ ข้าพเจ้าขอถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า/ แม้เสด็จดับขันธปรินิพพานนานแล้ว/ กับทั้งพระธรรม และพระสงฆ์/ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก/ ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า/ เป็นผู้บวชในพระธรรมวินัย/ ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิต/ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป.

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ*/

ทุติยัมปิ มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ*/

ตะติยัมปิ มะยัง* ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ/ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ*.

(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์.

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์.

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย* ขอสมาทานศีล ๘ ประการ พร้อมทั้งไตรสรณคมน์.)

* **หมายเหตุ** : ถ้าว่าคนเดียวใช้คำว่า 'อะหัง' แทน 'มะยัง', 'ยาจามิ' แทน 'ยาจามะ', 'ข้าพเจ้า' แทน 'ข้าพเจ้าทั้งหลาย'

ศีล ๘ และ ศีลอุโบสถ

(๑) ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการฆ่าสัตว์)

(๒) อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้)

(๓) อะพ๎รัห๎มะจะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการประพฤติที่ไม่ใช่พรหมจรรย์)

(๔) มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการพูดเท็จ)

(๕) สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการเสพของมึนเมา คือ สุรา, เมรัย และสิ่งเสพติดอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)

(๖) วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล)

(๗) นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนะมาลาคันธะวิเลปะนะ-ธาระณะมัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี ดูการเล่นชนิดที่เป็นข้าศึกต่อกุศล และการทัดทรงสวมใส่ประดับตกแต่งกายด้วยดอกไม้ของหอมและเครื่องผัดทาย้อมผิว)

(๘) อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท เว้นจากการนั่งนอนบนที่นอนสูงและที่นอนใหญ่)

คำสรุปท้ายศีล ๘

อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าสมาทานสิกขาบท ๘ ประการเหล่านี้)

__หมายเหตุ__ *พระกล่าวครั้งเดียว ผู้สมาทานกล่าวตาม ๓ ครั้ง*

คำอธิษฐานสำหรับศีลอุโบสถ

อิมัง อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง/ พุทธะปัญญัตตัง อุโปสะถัง/ อิมัญจะ รัตติง อิมัญจะ ทิวะสัง/ สัมมะเทวะ อะภิรักขิตุง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานศีลอุโบสถ/ อันประกอบไปด้วยองค์ ๘ ประการ/ ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้/ เพื่อจะรักษาไว้ให้ดี/ มิให้ขาด มิให้ทำลาย/ ตลอดวันหนึ่งคืนหนึ่ง/ นับตั้งแต่เวลาวันนี้/

ขอกุศลผลบุญอันนี้/ จงเป็นพลวปัจจัย/ ให้ข้าพเจ้ามีความสุข/ มีความพ้นทุกข์ด้วย เทอญ.

คำสรุปท้ายศีลอุโบสถ

อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ อัชเชกัง รัตตินทิวัง อุโปสะถะวะเสนะ สาธุกัง รักขิตัพพานิ.

(พึงรักษาสิกขาบท ๘ ประการนี้ไว้ให้ดี ให้บริบูรณ์ ตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง)

รับว่า..... **“สาธุ”**

คำสรุปท้ายศีล ๕ รวมกับศีลอุโบสถ

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ, อัฏฐะ จะ อุโปสะถะ-สีละวะ เสนะ สาธุกัง กัต๎วา อัปปะมาเทนะ รักขิตัพพานิ.

(พึงรักษาสิกขาบท ๕ ประการ และพึงรักษาศีลอุโบสถ ๘ ประการนี้ไว้ให้ดีด้วยความไม่ประมาท)

รับว่า..... **"สาธุ"**

คำแสดงอานิสงส์

(พระกล่าว)......**สีเลนะ สุคะติง ยันติ,**

(บุคคลจะไปสู่สุคติก็เพราะศีลสิกขาบทเหล่านี้)

รับว่า..... **"สาธุ"**

(พระกล่าว)......**สีเลนะ โภคะสัมปะทา,**

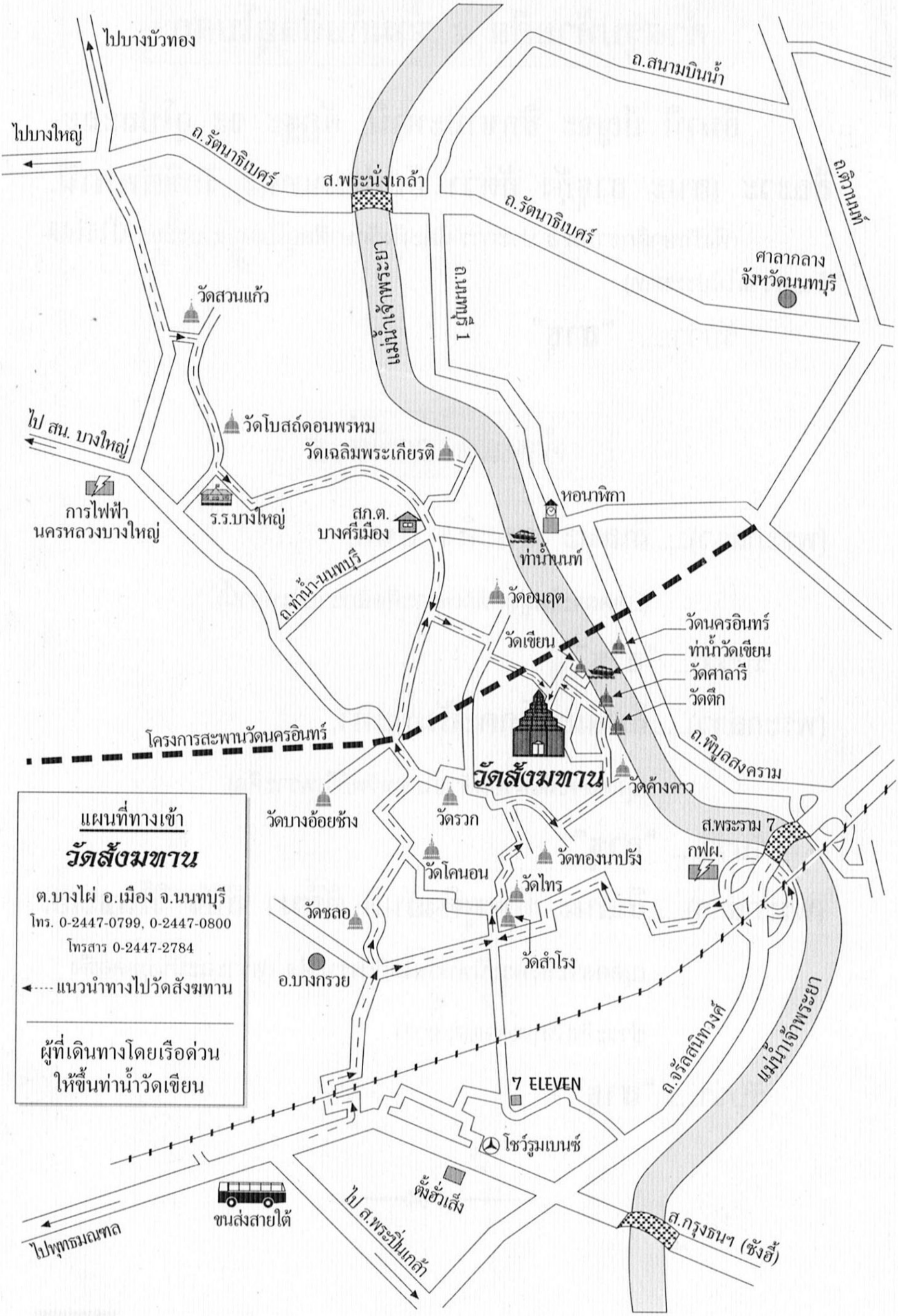
(บุคคลจะถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ก็เพราะศีล)

รับว่า..... **"สาธุ"**

(พระกล่าว)......**สีเลนะ นิพพุติงยันติ ตัส๎มา สีลัง วิโสธะเย.**

(บุคคลจะถึงพระนิพพานได้ก็เพราะศีล เพราะฉะนั้นบุคคลพึงชำระศีลให้หมดจดสะอาด)

รับว่า..... **"สาธุ"**

แผนที่ทางเข้า
วัดสังฆทาน
ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี
โทร. 0-2447-0799, 0-2447-0800
โทรสาร 0-2447-2784
แนวนำทางไปวัดสังฆทาน
ผู้ที่เดินทางโดยเรือด่วน
ให้ขึ้นท่าน้ำวัดเขียน
ไปบางบัวทอง
ไปบางใหญ่
ถ.รัตนาธิเบศร์
ส.พระนั่งเกล้า
ถ.สนามบินน้ำ
ถ.ติวานนท์
ศาลากลาง
จังหวัดนนทบุรี
แม่น้ำเจ้าพระยา
ถ.นนทบุรี 1
วัดสวนแก้ว
วัดโบสถ์ดอนพรหม
วัดเฉลิมพระเกียรติ
ไป สน. บางใหญ่
การไฟฟ้า
นครหลวงบางใหญ่
ร.ร.บางใหญ่
สภ.ต.
บางศรีเมือง
หอนาฬิกา
ท่าน้ำนนท์
ถ.ท่าน้ำ-นนทบุรี
วัดอมฤต
วัดเขียน
วัดนครอินทร์
ท่าน้ำวัดเขียน
วัดศาลารี
วัดตึก
โครงการสะพานวัดนครอินทร์
ถ.พิบูลสงคราม
วัดสังฆทาน
วัดค้างคาว
วัดบางอ้อยช้าง
วัดรวก
ส.พระราม 7
กฟผ.
วัดโคนอน
วัดทองนาปรัง
วัดไทร
วัดชลอ
วัดสำโรง
อ.บางกรวย
ถ.จรัลสนิทวงศ์
7 ELEVEN
โชว์รูมเบนซ์
ตั้งฮั่วเส็ง
ขนส่งสายใต้
ไปพุทธมณฑล
ไป ส.พระปิ่นเกล้า
ส.กรุงธนฯ (ซังฮี้)

วุฑฒิธรรม ๔ (คุณธรรมที่ก่อให้เกิดความเจริญ)

๑. สัปปุริสสังเสวะ (เสวนากับท่านผู้รู้ผู้ทรงคุณ)
๒. สัทธัมมัสสวนะ (ฟังสัทธรรม หาความรู้จริง)
๓. โยนิโสมนสิการ (ทำในใจโดยแยบคาย)
๔. ธัมมานุธัมมปฏิบัติ (ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม)

องฺ จตุกฺก.๒๑/๒๔๘/๓๓๒

คู่มือสวดมนต์แปล ที่ระลึก พระอธิการประทีป